

KOMMUNISTISK POLITIK

Alice Larsen: Foto fra apartheidmuren, Palæstina

ANSIGTET I MUREN

Nr. 23

9. årg.

2005

**25. november -
8. december**

Støttepris 12 kr.

TEMA: VALGRUS OG TØMMERMÆND

Nedskæringsværket s. 2 ● Bush, Blair & Fogh taber i Irak s. 3 ● Hvordan gik valget s. 4 ●
Spørgsmål til Århus s. 6 ● Ubegrænset arbejdstid s. 8 ● Foghs Big Brother-Danmark s. 10 ●
Hierarkiet på centret s. 11 ● En forbrydelse begået i en sang s. 12 ●
Hollandsk venstrefløjaktivist likvideret s. 14 ● Baath: 'Betingelsesløs tilbagetrækning' s. 15 ●
Pædagogikken under angreb s. 16 ● DOKUMENTATION: US må ud af Irak s. 18 ●
STOP NATO! s. 20 ● Debat s. 22 ● Nyliberalisering for fuld skrue s. 24

Så tages der fat på værket – nedskæringsværket

Kommunalvalget var blottet for politik. Ikke blottet for løfter: Det vil gå bedre på alle områder. Ikke blottet for persontvister: Var der ikke præsidentvalg, var der i det mindste bykongevalg – oftest mellem en socialdemokrat og en venstrepolitiker. Og slet ikke blottet for magtpolitisk efterspil, som på Bornholm, hvor den store taber, der mistede tre fjerdedele af stemmer og mandater, vågnede op som borgmester, eller i København, hvor de konservatives spidskandidat gik i seng som borgmester – og vågnede uden noget på gulvet.

Kommunalvalget var blottet for politik: Kandidaterne fortalte ikke, hvad de faktisk vil gøre, kun hvad de godt kunne tænke sig.

De fortalte ikke, at et hovedformål med kommunalreformen og de nye storkommuner er at slanke den offentlige sektor og slippe udliciteringer løs i et omfang som aldrig før. De små kommuner har gjort det vanskeligt for private virksomheder at byde på opgave: profitterne blev for små. Det er nu forandret – og nu skal der gang i udliciteringen. Erhvervsorganisationerne presser på – og en undersøgelse foretaget af ugebrevet Mandag Morgen viser, at næsten to tredjedele af 256 kommunaldirektører mener, at deres kommune vil udlicitere mere i de næste fire år. Kun to procent tror det bliver mindre.

Som Ugebrevet bemærker: Dermed kan udliciteringen blive det første mærkbare resultat af de nye storkommuner.

De tre hovedområder for forstærket privat profit vil være 1. det tekniske område 2. it og 3. ældreområdet.

Alle erfaringer viser, at udliciteringerne hverken sparer det offentlige for penge eller forbedrer ydelser. Tværtimod. Det bliver dyrere og dårligere. Skidtet vokser, busserne bliver både dyrere og sløvere. På ældre- og sundhedsområdet lurer katastroferne: Eftersom plejen bliver splittet op i udliciterede delelementer, alt styret af nøje udregnede tidstagninger for ethvert skridt, tabes en mulig grundlæggende helhedskvalitet – og trods den enorme effektivitet er tidsspildet enormt, når den samme hjemmeboende ældre f.eks. skal have besøg af fire forskellige hver dag – med påklædningshjælp, mad, rengøring (nej – det er hver 14. dag) o.s.v. Så bliver der

heller ikke tid til at gå ned med affaldet.

Busserne i København kører rundt som gule kort til udliciteringerne. I Århus er man rimelig tilfredse med bybusserne: 75 pct. er i al fald. De kører billigere og bedre end i København, hvor billetpriserne stiger og passagerne i stort tal er steget af. I Århus er priserne faldet målt i faste priser og flere bruger busserne.

Det er derfor indlysende, at man ikke diskuterer at kommunalisere busserne i København, men at privatisere de kommunale busser i Århus. Ren kikset privatiseringslogik.

Kommunalreformen betyder store ændringer i den offentlige sektor – både i forbindelse med regionerne og storkommunerne. Det har ikke skortet på løfter om, at arbejdspladserne vil blive sikret. Men når kommunalreformen træder i kraft fra 2007 råder usikkerheden. Der savnes 'tryghedsgarantier'. 37 procent af kommunerne har lavet en tryghedsgaranti eller erklæring (!). 28 procent siger, de vil gøre det, mens 35 procent afviser det.

Der er ingen grund til at føle sig beroliget. Valgløfter er gratis. Nu er valget overstået og venstrefolk og socialdemokrater skridder landet over sammen til værket – nedskæringsværket.

Mens vi er ved det: Dansk Industri skyndte sig med lige efter kommunalvalget at forkynde, at nu skal arbejdstiden sættes op til 40 timer om ugen; den fleksible arbejdstid skal bruges til at arbejde op til 45 timer om ugen. Slagterierne Danish Crown uden for DI gennemførte for nogle år siden en generel 40 timers uge.

Det varer ikke længe, før Fogh & Co.s forslag til en EU-dikteret nyliberal 'velfærdsreform' foreligger – med angreb på pensioner, efterløn og masser af andre tilkæmpede sociale goder. Arbejdstiden er under angreb. Med andre ord: Du skal arbejde hårdere, længere, til lavere løn; de sociale ydelser nedsættes generelt. Til gengæld vil profitterne og uligheden vokse uafbrudt.

Men det har jo ikke noget med kommunalpolitik at gøre. Eller med valg – vel ...?

Redaktionen 22. november 2005

KOMMUNISTISK POLITIK

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/ Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 275 kr.

År (26 nr.) 450 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 2. december 2005

Bush, Blair og Fogh er ved at blive slået militært i Irak

Blandt Irak-krigens dramatiske, grusomme eller groteske billeder vil mange huske det med Bush iført militært *battledress* i sikkerhed på et amerikansk hangarskib, som erklærer sig som sejrherre i Irakkrigen. Det var 1. maj 2003.

Som alt andet fra den amerikanske præsident om Irak var det også en løgn. Krigen var ikke slut. Den irakiske modstand voksede – og de amerikanske ligposer begyndte at blive fyldt op, selvom Bush og hans regering har forbudt pressen at vise billeder af kisterne og de døde amerikanske soldater.

En stadig forøgelse af antallet af amerikanske soldater, med titusindvis af betalte lejesoldater og sikkerhedspersonel, har ikke hjulpet. Trods de massive militæroperationer, der har lagt landet i ruiner, vokser modstanden mod besættelsesmagterne stadig. Ingen af de politiske manøvrer, som sælges som 'demokratisering' af Irak, men som er designet til at undertrykke modstanden og sikre permanent amerikanske tilstedeværelse for at udplynne den irakiske olie, har nyttet noget. Fupdemokratiet, valg efter valg - de købes ikke af det irakiske folk, som bekæmper kollaboratørpolitikere og deres væbnede bander.

Modstanden er vokset til en regulær folkekrig, en befrielseskrig, som støttes af det store flertal af irakere.

Den amerikanske hær er ved at lide et regulært militært nederlag i Irak.

Bush, Blair og Fogh er ved at tabe krigen.

Hvor slemt det egentlig står til, viser erklæringen fra det amerikanske kongresmedlem, militaristen og den svorne høg John Murtha, der fra uforbeholdent at støtte krigen nu forlanger, at tilbagetrækningen af de amerikanske soldater starter øjeblikkeligt:

"De Forenede Stater og koalitionsstyrkerne har gjort alt, hvad de kan i Irak, men tiden er inde til en kursændring. Vort militær lider. Vort lands fremtid

står på spil. Vi kan ikke fortsætte vores nuværende kurs. Det er indlysende, at fortsatte militære aktioner i Irak ikke er i De Forenede Staters bedste interesse, det irakiske folks eller regionen omkring Den Persiske Golf..."

"Vort militær og deres familier er presset til bristepunktet. Mange siger, at hæren er knækket. Nogle af vore tropper er på deres tredje udstationering. Rekrutteringen er på et lavpunkt, selv om vort militær har sænket sine standarder."

Murthas erklæring udløste tumult på grænsen til regulære slagsmål i kongressen. En hel stribe politikere fra Det Hvide Hus over demokratiske toppolitikere til kommanderende generaler gentog præsidentens erklæring om, at den amerikanske hær bliver i Irak, 'til arbejdet er gjort færdigt.'

Men Murtha udtrykker synspunkter i store dele af hæren: Den vil ud af Irak. Den har fået nok. Nu gælder det for den om at undgå en alt for ydmygende exit a la Viet Nam.

Afmarchen er sikker, men den vil blive langvarig og blodig. Den ulovlige Irak-krig har været en fortsat krigsforbrydelse af samme karakter som de tyske naziforbrydere blev henrettet for i Nürnberg. Afslutningen vil ikke adskille sig.

Et år efter massakren i Falluja, der jævned mere end en tredjedel af byen med jorden, er Pentagon blevet tvunget til at indrømme, at den amerikanske hær har brugt hvid fosfor som kemisk våben mod mennesker. Det brænder

dem op – mens tøjet kan være uskadt. En ny napalm er også blevet brugt. Det er fastslået, at de forfærdelige billeder fra Abu Ghraib ikke var en undtagelse, men at tortur er anvendt systematisk og overalt i Irak. Det er dokumenteret, at den amerikansk-indsatte irakiske regering ikke er andet end en bande bøddler og mordere, der har oprettet hemmelige fængsler og torturcentre, bl.a. i tilknytning til indenrigsministeriet, hvor fanger bliver slået ihjel med bl.a. elektriske boremaskiner.

Saddam havde ikke masseødelæggelsesvåben. Det er krigskoalitionen, som bruger dem i Irak, hvis forhørsledere, soldater og irakiske lakajer systematisk torturerer deres modstandere. Og alt sammen vil ikke nytte: De vil lide et forsmædeligt nederlag.

Derfor er høgene begyndt at flakse i flugten. I Danmark er det mest krigsliedelige parti af dem alle, det sorte Dansk Folkeparti, begyndt at snakke om, at de danske soldater skal hjem i løbet af 2006 – uden at det vil sætte en fast dato.

Et nederlag skal skjules med nye løgne som en sejr. Heller ikke det vil lykkes.

Den danske og internationale krigsmodstand må forene sig med det irakiske folk og deres modstand og kræve

- at krigskoalitionen indbefattet Danmark øjeblikkeligt trækker troppe ud

- at de opgiver alle forsøg på at styre Irak via deres indsatte lakajer og overlader Irak til irakerne og deres virkelige repræsentanter: den irakiske modstand

- at de ansvarlige for den ulovlige krig, krigsforbrydelserne, brugen af ulovlige masseødelæggelsesvåben, torturen, morderne og ødelæggelserne af et land og et folk bliver straffet

- at der betales krigsskadeserstatninger og kompensation for den ulovlige krig og ødelæggelserne til at bistå genopbygningen af det nye, frie Irak.

Klaus Riis

Kommunalvalg og landspolitik

Med sin sædvanlige mangel på respekt for kendsgerninger og sans for fordrejning kunne Anders Fogh Rasmussen erklære sig som en vinder af kommunal- og regionsvalget.

“Vi har faktisk haft et meget flot kommunevalg, når man kigger ud over landet,” lød det fra statsministeren.

Kendsgerningerne taler et andet sprog. Landsresultatet af kommunalvalget blev i pct.:

Socialdemokraterne 34,3 – Radikale 5,2 – Konservative 10,3 – SF: 7,4 – Dansk Folkeparti 5,9 – Venstre 27,5 – Enhedslisten 2,7 – og øvrige partier og lister 6,7 pct.

Socialdemokraterne etablerede sig altså som det klart største parti, og S, SF og EHL fik flere stemmer end V, K og DF. Lagt sammen med De Radikale er tallene et udtryk for en væsentlig styrkelse af oppositionen mod den nuværende regering.

Mens Venstre havde regnet med at få hovedparten af borgmesterposterne i de

nu 98 kommuner, gik det helt anderledes. Socialdemokraterne får de fleste. Venstre mistede sin borgmester i Århus og var meget langt fra overborgmesterstolen i København.

Hvis Fogh opfatter det som et flot valg, fortjener han flere af den slags!

66 af kommunerne er ny og opstået ved sammenlægninger, mens 32 ikke var ændret. Valget bragte socialdemokrater på borgmesterposten i de fleste storbyer – solidt i København (Ritt Bjerregaard) og Aalborg (Henning G. Jensen), lige præcis i Århus (Nikolaj Wammen) samt i en række nye storkommuner, heriblandt Kolding, Horsens, Roskilde, Vejle, Næstved, Viborg og Hillerød. I Odense måtte Anker Boye forlade borgmesterstolen og overlade den til en konservativ med samme efternavn.

I 51 kommuner er Socialdemokraterne blevet kommunens største parti, Venstre er det i 33 kommuner, mens de konservative er størst i 10. I fem tilfælde er en lokalliste det største parti.

Søren Pind -
taberens ansigt

Venstre kommer til at lede henholdsvis Region Sjælland (Kristian Ebbensgaard) og Region Syddanmark (Carl Holst). De to andre jyske regioner, Region Midtjylland (Bent Hansen) og Region Nord (Orla Hav) samt Region Hovedstaden (måske Vibeke Storm Rasmussen) har fået socialdemokratiske formænd.

De større kommuner og de fem regioner har reduceret de lokale faktorerers betydning og i højre grad tilnærmet lokalpolitikken til landspolitikken. Det har også betydet en valgteknisk fordel for de store og pengestærke partier. I mange kommuner har der været 'præsi-

København:

Lussing til de fremmedfjendske krigspartier

Kommunalvalget i København blev et sviende nederlag for de to regeringspartier V og K og støttepartiet Dansk Folkeparti. Tilsammen fik de kun lige godt en fjerdedel af københavnernes stemmer – 25,9 pct. De tabte 7,6 pct. og 5 mandater. Venstre gik tilbage med 3, Dansk Folkeparti og Konservative mistede hver ét mandat.

Regeringspartierne led total fiasko i forsøget på at komme til at styre København, og forklaringen er ikke bare Ritt Bjerregaards triumftog til overborgmesterposten. Det er en klar og markant afvisning af, hvad regeringspartierne står for både landspolitisk og lokalt. Det er en afvisning af dens aggressive krigspolitik udadtil og deres asociale nyliberale politik indadtil.

Venstremanden Søren Pinds forsøg på at slå plat på fremmedhaten og Dansk Folkepartis fhv. pornostjerne Louise Freverts åbenlyse racisme blev simpelthen straffet. Pind tog konsekvensen og trak sig ud af københavnsk lokalpolitik, hvor han ikke vil blive savnet.

Socialdemokraterne fik 37,7 pct. af stemmerne – en fremgang på over 10 pct. (21 mandater, +5), SF 11,2 pct. (7 mandater, -2) og Enhedslisten 9,5 pct. (6 mandater, +1). De tre reformistiske 'arbejderpartier' mønstrer således et meget klart flertal. De Radikale fik 11,8 pct. af stemmerne og gik 2 mandater frem til 7.

Den ny overborgmester Ritt Bjerregaard konstituerede sig i første omgang i et tæt parløb med den radikale Klaus Bondam. Det vakte et enormt raseri, bl.a. fordi det sikrede de borgerlige to borgmesterposter, og Enhedslisten mistede sin borgmester. Da den pakistanske indvandrerpolitiker Wallait Khan valgte at bryde med Venstre og blev løsgænger, skabte det en ny situation og en ny konstitueringsaftale. Regeringspartierne får én borgmester, Pinds gamle kampfælle Martin Geertsen. De konservative fik ingen, Frevert heller ingenting.

Klaus Bondam (R), Bo Asmus

Kjeldgaard (SF) og Mikkel Warming (EL) og to socialdemokrater besætter alle øvrige borgmesterposter.

Ingen af lokallisterne kom ind ved valget. Bedst gik det for det truede Christianias liste, der med 2.567 stemmer gik frem til 1,1 pct., noget fra det nødvendige for et mandat. De øvrige lokallister fik alle et stykke under 1.000 stemmer.

Fire tidligere folketingspartier – Kristendemokraterne (0,6 pct.), Centrumdemokraterne (0,2 pct.), Fremskridtspartiet (0,1 pct.) og Retsforbundet (0,1 pct.) – var ikke i nærheden af repræsentation. Det samme gælder tre partier, der har opstillet til folketingsvalg – De Grønne (0,1), Minoritetspartiet (0,4) og Humanistisk Parti (0,1).

KPiD – Kommunistisk Parti i Danmark – fik med 437 stemmer (0,2 pct.) en tilbagegang i forhold til valget i 2001. Ved valget til Region Hovedstaden fik KPiD i alt 1.075 stemmer (0,1 pct.)

APK København

dentvalg' mellem den socialdemokratiske spidskandidat og Venstre-kandidaten. De mindre partier som Radikale, DF, SF og Enhedslisten har ikke samme lokalpolitiske styrke som landspolitisk. De fleste af dem gik noget frem, men ikke virkelig markant. Mange steder blev de traditionelt ret stærke lokallister klemte ud.

Den stramme økonomiske styring af kommunerne og regionernes manglende mulighed for skatteudskrivning har gjort lokalpolitikken stadig mindre betydningsfuld og stadig mere Christiansborg- og EU-styret. Derfor bliver valgresultatet også af større betydning som landspolitisk signal – en slags 'midtvejsvalg'.

Og signalet var helt klart en advarsel til regeringen og dens enlige støtteparti, tydeligst i Københavns kommune, hvor de tre partier kun lige rundede en fjerdedel af stemmerne. Det var en sejr for Socialdemokraterne, som profiterede stærkt på regeringspartierne voksende popularitet.

Valgresultatet giver dermed fornyet mod og nye forhåbninger til de ellers så kriseplagede socialdemokrater med Helle Thorning Schmidt i spidsen.

Men der ligger også en advarsel til Socialdemokraterne i valget: Den EU-konforme Anker Boye med mange års nedskæringsbedrifter bag sig blev sat på porten. Det er den nyliberale unionspolitik, der vælges fra, ikke socialdemokrater, der vælges til.

SF gik en anelse tilbage på landsplan – fra 7,5 til 7,4 pct. af stemmerne i forhold til valget i 2001. Det mistede til gengæld fire af sin fem borgmestre.

Enhedslistens fremgang fra sidste folketingsvalg i januar 2005 fortsatte. Partiet mere end fordoblede antallet af byrådsmedlemmer – fra 11 til 23 – og er nu repræsenteret i en række nye kommuner på Sjælland. I Gladsaxe fik Enhedslisten 11,4 procent af stemmerne og tre pladser i kommunalbestyrelsen. Derudover har Enhedslisten fået valgt medlemmer på lokale tvær-socialistiske lister flere steder i landet.

Også ved regionsvalget gik Enhedslisten frem og blev repræsenteret i den nye Hovedstadsregion med tre pladser. I regionerne Sjælland, Midtjylland og Syddanmark fik partiet et enkelt mandat.

"Business as usual"

S og V de store tabere i Odense

Den store vinder blev de Konservative, men også Enhedslisten og SF gik frem i vel nok den mest intetsigende valgkamp i Odense i nyere tid. Uden nogen substans, men styret og domineret af medierne som en præsidentvalgkamp mellem hovedaktørerne Socialdemokraterne og De Konservative. Boye versus Boye, Odense-borgmesteren Anker mod udfordreren Jan, hidtidig fynsk amtsborgmester.

Skjuleskulle det, at Socialdemokratiet, Venstre og Konservative igennem den seneste byrådsperiode har været stort set enige om alt, dvs. at gennemføre en EU-liberaliseringspolitik, som har haft store konsekvenser i form af store nedskæringer, især på skolerne, for børnepassning og ældreområdet.

Men ør i hovedet af, at hver tredje odenseaner ved sidste valg stemte på ham, udviklede Anker Boye samtidig en rethaverisk administration og nedskæringspolitik og troede, at han kunne gå på vandet. Odenseanere ville forstå hans nedskæringer, mente han. I stedet fik han tilnavnet "Laktasken", og "Teflon-borgmesteren" – øgenavne, som modstanden imod nedskæringspolitikken har gjort flittig brug af.

Helt galt gik det, da Anker Boye gjorde H.C. Andersen-fejringen til sit domæne i den hensigt, at festivitassen skulle resultere i en ny form for kroning af ham – Anker Boye – ved det netop afholdte valg.

Men skandalerne og underskuddene ved 200-året for den uskyldige eventyrdigter var i stedet med til at sætte en løkke om halsen på Anker Boye og Socialdemokratiet, som det ikke lykkedes dem at vriste sig ud af. Resultatet blev et katastrofevalg for Anker Boye, borgmester igennem 12 år og på et tidspunkt omtalt som mulig statsministerkandidat for Socialdemokraterne.

For de konservative med deres spidskandidat Jan Boye var spørgsmålet ikke en anden politik. Ord var nok. Odense skulle have "et nyt ansigt", "ny energi". "Det er sundt at skifte hvert tiende år," var et af hovedargumenterne. Mange vælgere er faldet for denne snak.

Samtidig forsøger medierne nu at sælge de konservatives valgsejr og borgmesterskiftet under overskriften "Systemskifte i Odense". Det er en falsk varebetegnelse. Den burde erstattes af "Business as usual".

For det dominerende regeringsparti Venstre var tilbagegangen ekstra markant og kan slet ikke blot tilskrives "præsidentvalget", som de forsøger at forklare valgnederlaget med.

Dansk Folkeparti gik tilbage, men beholdt sit ene mandat. Det tilfaldt deres nye spidskandidat Alex Arentsen. Han har i det seneste år markeret sig med hetz mod udlændinge og muslimer. Den er ikke forskellig fra Louise Freverts tilsvarende kampagne og kulminerede med, at Alex Ahrendsen forud for valget sammenlignede Koranen med Hitlers "Mein Kampf".

Denne fremmedfjendske person bliver nu Odenses viceborgmester takket være De Radikales enlige mandat. Det er kommunale rævekager, så det forslår. Og det sker på trods af, at formanden for De Radikale netop på baggrund af fremmedhetzen lige op til valget fastslog, at der ikke kunne gennemføres en konstituering med mandater fra Dansk Folkeparti.

Til det sidste forsøgte Anker Boye at holde sig fast i bordkanten ved at tilbyde De Radikale borgmesterposten. Deres enlige byrådsmedlem havde ført sig frem som seriøs borgmesterkandidat. Da han fik stolen tilbudt, betakkede han sig alligevel og satsede på Boye (Jan).

Enhedslisten og SF gik frem ved valget. Enhedslisten havde i valgperioden holdt sig ude af nedskæringsforlig, medens SF havde været involveret i budgetnedskæringsforlig.

Spørgsmål til Århus

Kommunistisk Politik har spurgt Franz Krejbjerg fra ledelsen af Arbejderpartiet Kommunisterne i Århus og APK's centralkomite om, hvordan den århusianske venstrefløj egentlig ser ud, og om dens landspolitiske rolle.

Århus er en ambitiøs by. Den vil gerne være landets alternative hovedstad, i al fald Jyllands. Hvad er det egentlig for en by, og hvad er dens rolle for den revolutionære og progressive udvikling i landet?

Franz Krejbjerg: Over tid har Århus ikke haft nogen særlig betydning hverken kulturelt eller politisk. I vores tid er der naturligvis en række særlige omstændigheder, der har sikret en stabil indvandring fra hele landet. Først og fremmest gennem opbygningen af universitetet.

I perioder har Århus været et blindt punkt i landspolitik. F.eks. var det i første omgang slet ikke meningen, at jernbanen skulle føres til Århus, ligesom motorvejsnettet kun nødigt svingede den omvej. Siden 1980'erne har udviklingen i den internationale handel og dermed skibsfart til gengæld betydet, at Mærsk Container har udbygget havnen med den ene gigantterminal efter den anden. Århus er på vej til at blive det centrale indskibningssted for billige asiatiske forbrugsvarer til hele landet.

På mange måder føles denne hurtige udvikling som et slag i mellemgulvet på den progressive arbejderbevægelse. Fra tiden med havnearbejderkonflikten til nu virker det, som der er gået 1000 år. Mærsk er en af de største arbejdsgivere,

men de giver kun lagerarbejdets mindsteløn – og det sætter lønpolitikken for de ufaglærte i hele området. Men hele byrådet og den etablerede fagbevægelse er pot og pande med koncernen, der jo bygger på havnen osv. Her ligger den virkelig rådne å begravet i Århus.

Har Århus ikke andre, så kan man da rose sig af kunstneren Hans Krull.

Hvordan ser venstrefløjen i Århus ud? Hvordan samarbejder den og om hvad?

FK: Venstrefløjen i Århus er indspist, selvom byen har plads til en kraftfuld venstrefløj og burde have det alene pga. de mange unge. Men det er et faktum, at der savnes de stærke drivkræfter i øjeblikket. I 80'erne og 90'erne var Århus hurtigt med på landsbyernes løsning på venstrefløjens iltsvind. Programmet hedder: *Slå pjalterne sammen og lav noget ufarligt, og støt socialdemokraterne.*

Det var en opskrift, der førte til de Rød-Grønne, stiftet før Enhedslisten, til Århus 92, en forløber for Junibevægelsen, osv. Universitetsbyen Århus, som er domineret af de småborgerlige mellemlag, har generelt trukket venstrekræfterne på landsplan mod højre. Det gælder også for den kommunistiske bevægelse. Der er ikke meget forskel til i dag.

Der kan være og er et til tider rimeligt samarbejde omkring f.eks. Palæstina-solidaritet, fredsbevægelsen og antifascisme, så længe det holder sig inden for "opskriften".

Men et egentligt samarbejde om opbygning af masseorganisationer eller alternativ presse er slet ikke på tale. DKP's gamle mani med at stemme modstandere af Socialdemokratiet uden for indflydelse spøger stadig. Og det er jo langt hen ad vejen en metode, som Enhedslisten/IS og det ny KS ('Kommunistisk Samling')/DKP/ML også er parat til at bruge.

Hvad betyder resultatet af kommunalvalget i den sammenhæng?

FK: Venstre og Socialdemokraterne fik tilsammen over 70 pct. af stemmerne i Århus, bl.a. på bekostning af SF.

Den slagne Louise Gade med den kommende Nicolai Wammen i rådhusårnet

Enhedslisten beholdt sit ene mandat. Enhedslisten skældte offentligt ud på KPID, selvom det var dem selv, der fik rodet rundt med det aftalte tekniske valgforbund. Hvorfor? Jo, de hundrede stemmer kunne jo være dem, som Enhedslisten og SF kom til at mangle, og vupti så måske fire år mere til Venstre.

Balancen faldt ud til Socialdemokratiets fordel. Den stærkt højreorienterede anti-moske-liste fik med hjælp fra Jyllandsposten over 2.000 stemmer, 40 pct. af det nødvendige antal stemmer for en plads i byrådet. Hvilket er faretruende mange stemmer til en sådan liste!

Alt i alt var valget dybest set et tilbageslag for venstrefløjen, i tal og i ånd.

Du har jo været aktiv i Århus i forskellige perioder, men også arbejdet i København og siddet i ledelsen af DKP/ML indtil sprængningen i 1997 og senere i APK. Kan du sige, hvilken betydning samarbejdet mellem DKP/ML og KPID i Århus har haft for den seneste sprængning af KPID? Det er jo ikke mindst eks-KPID'ere fra Århus, der har været aktive i her, og som arbejder for en hurtig sammenlægning med DKP/ML i et 'nyt kommunistisk parti' under et nyt navn.

FK: DKP/ML i Århus spillede i sin tid en nøglerolle i partikuppet i 1997, der bragte Jørgen Petersen og hans gruppe i spidsen for partiet, gjorde op med dets revolutionære linje og spaltede det. Det er denne 'Århus-model', der derefter er søgt gennemført på landsplan. Men der hænger den ikke sammen og slår fejl, lider fiasko.

I øjeblikket er der ikke en udadventt 'kommunistisk bevægelse' i Århus.

DKP/ML har satset en del af sine kræfter i retning af fagbevægelsen, med et vist held. Herfra blev samarbejdet udbygget med de mest røde fagforeninger, ikke mindst samarbejdet med murernes fagforening.

En af de ledende figurer i den nye splittelse af KPID har igennem mange år arbejdet tæt sammen med DKP/ML, og det tætte venskab her må antages at have spillet en rolle i den måde, som bruddet er blevet ført igennem på. Det er den gamle garde i Århus, der skærer igennem.

På landsplan kan man til gengæld i forhold til dette 'nye parti' aflæse DKP/ML's utallige forsøg på at udvikle et bredere forum for den revolutionære ungdom, Rød Ungdom.

Hvilke konsekvenser får det på landsplan og i Århus selv?

FK: Den "gamle garde" i DKP/ml/'KS' i Århus har en tendens til selvovervurdering. Der er intet realistisk forhold til klassekampens objektive omstændigheder. De regner kun med sig selv – til gengæld savner de ungdommens ildhu og gejst. Så direkte fantastisk yndigt ser det nye KS/DKP/ML jo ikke ud. Deres grundige forarbejde til trods vil de ret-haveriske splittelser slide mindst lige så meget som de meningsløst lange snakker om samarbejde.

Det er garanti for nye, undertiden uventede splittelser, når denne gruppe opportuniste fra Århus lover enhed.

"Rødt flertal" i Århus

Et såkaldt rødt flertal i Århus Byråd er en realitet, efter et rigtig godt valg i kommunen for Socialdemokratiet med Nicolai Wammen som borgmestercandidat. Flertallet bygger på S's 13 mandater, på SF og det Radikale Venstre, der hver fik to mandater, og på Enhedslistens enlige mandat.

Venstre fik 11 mandater, DF og C hver ét, så den borgerlige opposition i alt kan mønstre 13 mod det "røde flertal" med 18.

Ingen af små lokallister kom ind. KPID stillede op og fik 121 stemmer.

Det store spørgsmål er, hvad det nye flertal vil blive brugt til.

Som det er sædvane i kommunen efter en valgperiode, er der skubbet et budgetteret underskud på millioner foran byrådet. Med regeringens skat-testop og med de store partiers foretrukne politik skal dette underskud finansieres ved at lægge udgifterne over på flertallet af borgerne og friholde de allerrigeste.

Og det betyder nedskæringer og mere brugerbetaling samt mere privatisering, som det foregik, sidst Socialdemokratiet var ved magten i Århus kommune, og som Venstres Louise Gade og hendes fire års borgerlige administration har finpudset.

Den 17. november blev der lavet en konstitueringsaftale. Den indebærer at Wammen som forventet bliver den

kommende borgmester i Århus, og at de fleste øvrige partier får poster i håb om et 'bredt' samarbejde. Enhedslistens Keld Hvalsø Nedergaard har fået posterne som formand for Udvalget for tekniske anliggender og næstformand for Børn og Unge magistraten.

Selv om Wammen allerede har lovet en klasse A-fredning af vigtige sociale områder i de kommende fire år, kan Enhedslisten vel læse indad og må vide, at man skal være med til at administrere en skærpet nedskæringspolitik i EU-harmoniseringens tegn.

Det er stadig en sandhed, at *borgerskabet er i offensiven mod arbejderne og småårsfolk*, som skal tvinges til at betale whiskybælterne, Danmarks krig mod Irak, terrorberedskabet mod befolkningen osv.

Det bliver spændende at se, hvordan de århusianske enhedslistefolk vil forvalte denne opgave og samtidig være de smås beskyttere. Håbet er, at posten i det århusianske røde kabinet på vidunderlig vis vil blive brugt til at fremme modstanden mod krigen i Irak, kampen for at få Danmark ud af monopolernes EU og forbedre vilkårene for de små i dette samfund, eller blot forhindre yderligere forringelser.

Og i dette spil er det i første række de udenomsparlamentariske bevægelser, der skal have klar støtte fra parlamentarikere i kampen.

Venstre mister magten i Randers

Socialdemokraterne er tilbage ved magten i Randers med 12 mandater, med støtte fra R med et mandat og fra Beboerlisten med tre. Enhedslisten stillede ikke op i den nye Randers kommune, og SF blev ikke valgt ind i det nye kommunalråd. Så i arbejderbyen Randers er der nu kun et erklæret arbejderparti, nemlig Socialdemokratiet.

Randers er blandt andet speciel derved, at der er to borgerlister, Beboerlisten og Randerslisten. Sidstnævnte er en protestliste, opstået op til sidste valg pga. de mange skandaler omkring den socialdemokratiske administration af byen.

Beboerlisten, som samler en stor del

af venstrekræfterne i Randers, fik et rigtigt godt valg. Nogle havde spået, at listen ville gå tilbage rent mandatmæssigt, idet den er mest forankret i den gamle Randers kommune. Men selv om den nye kommunes indbyggere er forøget med næsten 30.000, bevarede listen alligevel sine tre personer i byrådet.

Frontfiguren for Beboerlisten, Bjarne Overmark (der også er Enhedslistemand), fik personligt et rigtigt godt valg med 3.800 stemmer. Beboerlisten vil komme til at udgøre garantien for, at et socialdemokratisk styre kan regere hele næste periode ud. Listen har da også underskrevet en forhåndsaftale med Socialdemokratiet i form af et 16-

punkts-program indeholdende en række gode sociale visioner for kommunens indbyggere.

Den nye borgmester, Nyhus Jensen (S), har allerede lovet, at der ikke bliver lukket nogen af de små skoler i valgperioden i den nye kommunes store område.

Vi ønsker Beboerlisten alt held med deres infigt med Socialdemokratiet.

Vi håber, at den kan forhindre Socialdemokratiet i at gennemføre nedskæringer og tværtimod får held til at gennemføre nogle af de gode sociale initiativer i 16-punktsprogrammet.

Begrænsning for arbejdstid fjernet

Der er lagt op til længere og mere fleksibel arbejdsuge. DI vil have 40 timers uge som norm. EU tillader atderarbejdes mere end 48 timer

I den forløbne uge har der i al tavshed indsneget sig en markant ændring i dansk EU-politik, der får radikal og mærkbar betydning for danske arbejdsforhold.

Det handler om, at borgfreden mellem de åbent borgerlige og Socialdemokraterne i forhold til Danmarks EU-politik er blevet brudt, idet VK-regeringen har valgt at indgå en snæver aftale med dets støtteparti, Dansk Folkeparti (DF), angående noget så centralt som et nyt arbejdstidsdirektiv fra

Franske arbejdere protesterer mod regeringsangreb på 35-timers ugen

ste, inden de accepterede, at alle senere direktiver skulle gennemføres ved lov, så er det sørgeligt, at der ikke lyder et ramaskrig fra LO's nye paladser på havnefronten i København.

Det er så meget mere uheldigt i betragtning af, at EU lagde forslaget frem sidste efterår, hvilket af dansk fagtop blev mødt med en arrogant hovedrysten:

- Kommissionens forslag får næppe betydning for Danmark. Vi skal i stedet arbejde mere smart, så vi kan sikre både konkurrenceevne og fleksibilitet, der kan sikre en ordentlig sammenhæng mellem arbejdsliv og familieliv, udtalte samme næstformand i LO. Man kan faktisk se, at pladen kører i same rille, bortset fra at hun nu tydeligt fornemmer, at EU's virkelighed trænger sig på. Det forholdt sig ikke anderledes med den anden hovedorganisation:

- Vi skal holde fast på de regler, vi har på det danske arbejdsmarked om arbejdstid ... Vi ønsker ikke en EU-indblanding, udtalte formanden for FTF, Bente Sorgenfrey.

Kommunistisk Politik skrev den gang i en faglig kommentar om disse to arrogante pampere:

"Hvorvidt disse to kransekagefigurer ikke selv er bevidste om EU's magt over lokale danske bestemmelser, eller om de bevidst forsøger at besnakke og foregøgle deres medlemmer, at der ingen ko på isen er, det skal være op til den enkelte at gisne om, men det er et faktum, at den danske aftalemodel ikke står til troende, når EU dikterer! Det er lige så klart, at også danske arbejdsgivere vil og af konkurrencemæssige årsager skal følge samme spor." -gri

EU, der åbner for muligheden for at tvinge lønmodtagere til at arbejde mere end 48 timer om ugen.

Det handler om en bestemmelse i EU-direktivet, der kaldes for opt-out, og som giver dispensation til at fjerne den øvre arbejdstidsgrænse på 48 timer ugentligt. England har siden vedtagelsen af arbejdstidsdirektivet gjort brug af denne option. I forbindelse med revision af direktivet vil denne option blive bevaret, hvilket oplagt giver arbejdsgivere i andre lande muligheden for at gøre brug af den.

Problemet har sin egen parlamentariske vinkel, da Socialdemokraterne med rette kunne erklære, at bruddet på borgfreden kunne løse dem fra bindinger til deres hidtidige unionsliderlige politik. Partiets ordfører på området, Sven Auken, vil tilsyneladende give regeringen lang snor:

- Vi må have svar fra regeringen på, om også europapolitikken skal føres på basis af det yderste højre, eller hvorvidt det var en smutter, udtalte Svend Auken til Ekstra Bladet.

Mens Sven Auken bekymrer sig om de politiske kandestøberier på Christiansborg, så går hundredtusinder af arbejdere nervøse i ring over konsekvenserne af beskæftigelsesministerens vilje til at efterkomme EU-monopolernes krav til lønmodtagerne. Der er heller ikke megen trøst at hente hos LO, der sædvanligvis argumenterer med traditionelle kapitallogiske udsagn:

- Det er en gammeldags opfattelse, at vi skal have ekstremt lange arbejdstider for at kunne klare os i den globale konkurrence. Vi skal ikke arbejde længere, men arbejde mere smart, så vi både kan udvikle vores arbejdsliv, sikre et godt arbejdsmiljø, en stærk konkurrenceevne og en fleksibilitet, der sikrer en god sammenhæng mellem arbejdsliv og familieliv, udtaler næstformand i LO Tine Aurvig-Huggenberger.

Det er da heldigt, at LO mener, at det danske erhvervsliv kan klare sig, selv om danske lønmodtagere ikke arbejder mere end 48 timer ugentligt, men i betragtning af, at LO implementerede netop EU's arbejdstidsdirektiv som det sid-

**International Ungdomslejr
mod fascisme og imperialism**

28.juli - 6.august 2006

Forberedelserne for at få det spændende projekt op at stå er ved at komme i gode omdrejninger. Der vil hele tiden være brug for flere ideer og hænder, så aktiviteterne kan udvikle sig og gro.

Løbende info på
www.iul2006.net

Få tilsendt elektronisk Nyhedsbrev – tilmelding på e-mail:

iul2006@yahoo.dk

Job bag tremmer

Den socialdemokratiske ledede regering lancerede i 90'erne ideen om *Det rummelige arbejdsmarked*, der blev præsenteret som et nyt solidarisk element i dansk fagbevægelse.

Det rummelige arbejdsmarked skulle give plads til arbejdere, der af mange forskellige årsager var vraget af deres hidtidige arbejdsgiver. Det kunne skyldes fysisk eller psykisk nedslidning. Forskellige former for offentligt støttede job fandt frem til virkeligheden, der kunne trække de sidste dråber ud af de nedslidte, der ofte mistede retten til dagpenge ved at overgå til disse ansættelsesbetingelser. Deres kollegaer kunne se på, at de erstattede en arbejder – tidligere kollega, der var blevet fyret kort tid forinden. Det var ikke populært.

Det er ikke den eneste trussel, der siden har presset arbejdere på regulære overenskomster ud i arbejdsløshedskøen til fordel for arbejdere, der er blevet tvangsaktiveret i jobtræning eller lignende. For slet ikke at nævne udenlandske arbejdere, der med EU's tilladelser presses til at underbyde deres arbejdskraft på udenlandsk jord.

Parallelt med disse undergravninger har forbundet 3F i den forløbne uge afdækket, at det danske fængselsvæsen også benytter fanger til at trykke løn- og arbejdsforhold til fordel for yderligere profit til arbejdsgiverne:

"De to statsfængsler i Nyborg og Ringe har siden midten af 2004 udført arbejde for Coops lager i Odense for mere end 430.000 kr. Fængslerne har udført opgaverne med at pakke varer og sætte strekkoder på med en rabat på mellem 50 og 75 pct. i forhold til normalprisen," skriver 3F's medlemsblad Fagbladet.

Det rummelige arbejdsmarked er blevet så rummeligt, at det rummer plads til selv individer, der ikke råder over mere rum end den celle, de er spærret inde i. Nu kan de tilmed blive beskyldt for *jobtyveri*. Det har i hvert kostet flere ansatte på Coop i Odense deres job, at fængslerne er begyndt at tilbyde billigere arbejdskraft, end selv de østeuropæiske lande kan hamle op med.

3F mener, at *"fængslerne er på evig jobjagt hos 500 private firmaer om opgaver, der sidste år havde en værdi på mindst 23 millioner kroner"*.

Privatisering er uprofitabelt

- Stykket er ikke færdigt, før den tykke dame har sunget, lyder et mundheld.

Det kunne også gælde for diskussionen om rationaliteten i privatisering, der har foregået i en periode, der svarer til et sølvbryllup.

Det seneste indspark i debatten kommer fra forbundet Fag Og Arbejde (FOA), der har sammenlignet den privatiserede busdrift i København med den offentlige i Århus:

- Der er ikke nødvendigvis penge at spare ved at udlicitere den kollektive trafik. Nu har man i mange år slået på tromme for, at udlicitering vil føre til effektivisering af driften. Men virkeligheden viser noget andet, siger Jan Nonboe, FOA Århus.

FOA har sammen med konsulentfirmaet TetraPlan lavet en omfattende rapport, der sammenligner udviklingen i busdriften i København, Århus og Odense gennem de sidste 10 år.

Rapporten slår fast, at der ikke er

nogen økonomiske grunde til at udlicitere. Når de første hurtige besparelser er overstået, betyder udliciteringer derimod, at omkostningerne stiger mere end ved kommunal busdrift – og at der går flere penge til administration end til at køre bus.

Det konkluderes, at både passagerer og chauffører i Århus er mere tilfredse end i København. Antallet af passagerer er faldet i hovedstaden, mens de er steget i Århus, samtidigt med at det offentlige tilskud i København er steget med 40 pct., mens det blot er steget med 10 pct. i Århus i samme periode (1996-2003):

- Rapporten bekræfter, at udlicitering er en politisk diskussion. Hvis man har visionære politikere, der tør tage et ansvar, så kan man opnå mindst lige så gode resultater i offentlige busselskaber. Det viser udviklingen i Århus og København, siger Jan Nonboe.

-gri

Kæmpebøder

510 kr. for at begå en forseelse i det danske samfund er den normale takst, når ikke der er tale om grovere forhold. Har du parkeret uhensigtsmæssigt, ladet dit vand offentligt eller ikke stemplet dit klippekort til de kollektive trafikmidler: 510 kr.

En ny bekendtgørelse fra Arbejdsdirektoratet, der trådte i kraft 1. november, betyder, at sagsbehandlere i a-kasserne mister muligheden for at skønne om årsagen til, at den arbejdsløse ikke mødte op, og fremover altid skal lukke for dagpengene til den formastelige. Bilkøer, togforsinkelser, barns sygdom eller andre gode grunde til manglende fremmøde gælder ikke.

Oversat til dansk betyder det, at a-kasserne i disse situationer er tvunget til at udstede en bøde på ca. kr. 10.000 til den arbejdsløse for at komme for sent – måske til endnu et udsigtsløst møde med besked om, at der stadig ikke er noget arbejde.

116.000 på kontoen

I gennemsnit har hver dansker 116.000 kroner stående på kontoen, oplyser forbundet 3F's medlemsblad Fagbladet. Vi kan tilføje: Der er mange medlemmer af 3F, der ikke har tilnærmelsesvis så meget på kontoen. Tværtom er der mange, der har en kassekredit eller anden gæld uden om fast ejendom, der langt overstiger 116.000.

Følges logikken til ende, så eksisterer der nogle borgere i det danske samfund, hvis opsparing strækker sig op imod en million på kontoen for at kunne udligne den sag.

Gys på Riget

Lars von Trier kan godt gå hjem og lægge sig med sin gyser om Rigshospitalet: Nutiden er værre. Kvindelige ansatte, der laver nøjagtig det samme som deres mandlige kollegaer, får mindre i løn, pension og ferietillæg. Diskriminationen forklares med, at mændene og kvinderne ansættes på to forskellige overenskomster.

Så forstår vi det jo meget bedre.

Foghs Big Brother-Danmark

Tjek på hvem der låner hvilke bøger på biblioteket. Kontrol med telefon og internet. Øget videoovervågning af offentlige steder. Tjek på flyrejser. Systematisk og præmieret angiveri. Det kaldes ikke Big Brother – men det er nær familie.

Du skal passe på med at låne bøger, efterretningstjenesten mener, er suspekte. Du skal heller ikke søge bestemte hjemmesider på nettet. Lad være med at sige i telefonen, at Fogh er et røvhul og en krigsforbryder, og at han bør fjernes.

Det er mistænkeligt – og kan bringe dig i fedtefadet hos det nye borgerovervågnings-specialpoliti (nutidens *Geheime Staats Polizei*), som Fogh og hans regering agter at indføre med socialde-

mokraternes hjælp, når det forslag til en yderligere strammet terrorlov køres gennem folketinget.

Selvom der ikke har været terrorangreb på dansk grund siden terrorloven blev indført i 2002, vil regeringen gennemføre nye drastiske indskrænkninger af frihedsrettighederne, inspireret af Bush og Blair's fascistoide terrorlovgivninger.

Fogh vil fremlægge hovedparten af de 49 forslag, som hans embedsmandsgruppe barslede med, som egentlige lovforslag, eller gennemføre forslagene rent administrativt, uden lovgivning!.

Kun tre af dem er gledet ud, og det endda kun foreløbigt.

Blandt forslagene er også:

- Udlændinge skal kunne smides ud af landet, hvis de udviser 'demokrati-

fjendtlig adfærd'. Regeringen vil forsøge at definere, hvad det er, mere eller mindre præcist.

- En udstrakt brug af civile agenter, der skal for oplysninger eller for at fremprovokere kriminelle handlinger.

Havnearbejdere i EU-aktion - igen

I mandags demonstrerede mere end 1000 havnearbejdere fra hele Europa foran EU-kommissionens bygninger i Bruxelles i protest over et EU-direktiv, der vil gøre det muligt for lavtlønnede søfolk fra andre lande at losse og laste i europæiske havne – arbejde der normalt udføres af havnearbejdere fra de byer, hvor skibene lægger til.

Kranerne lå stille i en lang række havne. I Danmark nedlagde op mod 1300 havnearbejdere arbejdet og gik til 'informationsmøder'.

Protesten har haft sin virkning. Tirsdag nedstemte EU-parlamentet det endelige direktiv med et snævert flertal. Men dermed er det endnu ikke faldet. Det skal til endelig behandling i EU-parlamentet i januar, og stærke kræfter arbejder stadig for dets gennemførelse.

Det er anden gang forslaget er nedstemt i EU-parlamentet.

Talsmand for havnearbejderne i Fredericia, Rasmus Nielsen, siger, at direktivet bliver genfremsat på grund af

Belgien, fra strejken 2003

stærke lobbyister og et stort pres fra rederne.

-Rederne vil have mindre udgifter i de danske havne. Vi kender rederne og derfor sætter vi hårdt mod hårdt. Det er en udemokratisk proces, at EU-kommissionen igen og igen prøver at få direktivet gennemført. Det er ikke fair, siger Rasmus Nielsen ifølge DR Regionerne.

Den 9. september 2003 strejkede og aktionerede titusinder af havnearbejdere i det daværende EU. I Danmark gennemførtes en 24 timers aktionsdag i ti større havne, mens tre andre holdt faglige møder. Der blev i alle havne vedtaget

en udtalelse, der omhandler de lavtlønnede søfolk til at "selvhåndtere" lasten:

"Selvhåndtering har intet som helst med markedsadgang at gøre. Der er kun alene tale om magtfulde rederikredse, der ønsker at kunne benytte sig af billig arbejdskraft for at opnå større profit. Det handler ene og alene om social dumping og afvikling af vel-fungerende overenskomster."

Kommissionen og parlamentet blev efterfølgende enige om at trække sagen i langdrag, idet direktivet skulle gennemføres over en femårig periode – i dets oprindelige grundlæggende indhold.

- Det forstærkede PET skal have adgang til alle personoplysninger, de måtte ønske, hos de sociale myndigheder, på skattekontorerne og uddannelsesstederne – uden at de overvågede bliver oplyst om det

- Alle internetindbydere skal døgnet rundt stille alle deres oplysninger til for PET, når det måtte ønske det

PET får en nøglerolle i Foghs Big Brother-Danmark. Politiets aktionsstyrke skal overføres til PET og alle grene af hæren, søværn og flyvevåben indbefattet, skal bistå PETs aktionsstyrke – bl.a. i forbindelse med aktioner og ved at indkøbe materiel til sådanne operationer i Danmark. Et særligt center for antiterroranalyse bliver en hjernelidelse af virksomheden.

Under kommunalvalgkampen beskyldte Venstre Ritt Bjerregård for at støtte terrorisme, fordi hun påpegede, at regeringens Irak-krig gør Danmark til mere udsat for terror.

Mon dette synspunkt også vil være strafbart, hvis den nye terrorlov gennemføres? Det er i al fald suspækt ...

Havnearbejdernes faglige ledere gav udtryk for, at direktivet skulle følges til dørs af fortsatte protester. For de faglige ledere i Danmark handlede det også om forsvaret af den danske aftalemødel, idet direktivets realisering ville sætte forhandlingssystemet ud af kraft.

Der er i havnedirektivet mange og væsentlige paralleller til det berygtede *Service-direktiv*, der i realiteten indebærer de samme konsekvenser på "landjorden", hvilket kun har bibragt havnearbejderne en ekstra kampgejst.

- Statsministeren forholder sig ikke til, at filippinske søfolk på skibe, der får lov at håndtere gods i danske havne, ikke er omfattet af de danske overenskomster. Og det er overenskomsterne, der regulerer løn og andre forhold på arbejdsmarkedet. Derfor skal direktivet forkastes, siger forhandlingssekretær i 3F's Transportgruppe Mogens Hansen.

Strejker, protester og aktioner – det er de nødvendige midler til at stoppe lobbyisterne og arbejdskøbernes politikere.

-gri

Hierarkiet på centret

Vi er vel omkring 20 "ansatte" på centret. Det vil sige, at det kun er hver anden, der modtager en regulær løn. De øvrige er deciderede frivillige, der uden nogen form for afregning ved kommunekassen arbejder og udfylder deres opgave. Andre er under revalideringen, mens de fleste er i jobtræning eller -prøvning. De sidste er ansat under betegnelsen fleksjobbere.

Vores dagcenter er faktisk indbegrebet af *Det rummelige arbejdsmarked*. Vi har faktisk en enkelt, som i en alder af 64½ år er sendt ud i aktive-ring. Det må være spændende:

- *Hvad skal jeg lige forberede og uddanne mig til, inden jeg går på folkepension om seks måneder?*

Som ansatte er vi meget forstående over for de "fremmede". Indgangen til problemet er ikke, at de optager arbejdspladser for andre. Vi er vel omtrent blot ti – ud af de tyve – som er regulært ansatte til en regulær, overenskomstfastsat løn med en dagpengeret til følge.

Vi ansatte er imidlertid også forskellige. Vi spænder fra uddannede sygehjælpere til "social- & sundhedsassistenter" over "social- & sundhedshjælpere" til "uddannede social- & sundhedshjælpere". Denne rangorden giver – med ansættelsesancienniteten – retten til en autoritet, som kan bruges eller benyttes til forskellige lejligheder.

Jeg hører til kategorien "*uddannede social- & sundhedshjælper*" og er samtidig den senest ansatte på "fabrikken". Det betyder, at jeg på én og samme tid er højere rangerende end alle de *rummelige*, men samtidig lavest i hierarkiet af de *faste*.

Konsekvenserne af dette forhold er, at flere af de "faste" ynder at kontakte mig for at belære mig om de mest elementære ting, som jeg fik ind med modermælken den første uge. Det pudsige ved situationen er, at de ikke selv overholder beslutninger og aftaler. Der er en utrolig inkonsekvens i arbejdsgangen, der altid rummer mulighed for kritikker og intriger.

Forleden står jeg således ved køk-

kenbordet, hvor kaffe og brød bliver serveret. To brugere spørger, om de kan få en kop kaffe og en skive brød med ost.

- *Ja, så gerne*, svarer jeg og bringer bestillingen halvanden meter hen til deres bord.

Det skulle jeg aldrig have gjort. Det var et brud på al etik og arbejdsmoral.

Få sekunder efter stod jeg ansigt til ansigt med en kollega, der meget indtrængende fortalte, at når brugerne selv kunne gå, så må de selv komme op til køkkensranken og bestille! Jeg erklærede mig enig med kollegaen. Hun havde siddet ved samme bord og følte sig pludselig upopulær over ikke at have ydet samme hjælp.

Jeg indvendte dog, at der blandt personalet var forskellige holdninger til problemet, hvorfor vi burde tage det op på et personalemøde, så vi én gang for alle kunne få skabt rene linjer.

Netop på det tidspunkt blev jeg indkredset af endnu en kollega, der gav sit besyv med:

- *Det er vigtigt, at du ikke ligger under for brugerne. Du kan jo sagtens gøre dig populær, mens vi andre så må stå i skyggen, fordi vi ved, at det er for deres eget bedste, at de skal bevæge sig.*

Jeg konstaterede, at der igen eksisterede en situation, hvor personalet stod i arbejdstiden og vrøvlede om noget, der burde behandles andetsteds. De samme to eller ti personer har ingen skruler, når de gælder om at redegøre forskellige oplevelser og hændelser i deres privatsfære over for hinanden.

Faktisk forbruger en del af de faste en del energi på at finde ud af, hvordan de undgår nogle af hadeopgaverne. Hertil er princippet "angreb er det bedste forsvar" et virkeligt godt redskab, hvorfor det forsøges at bringe problemer frem – uanset deres relevans.

Det er bedre at bruge ti minutter på at belære en kollega om et ligegyldigt problem end at være til rådighed for brugere, der har brug for personale.

-Reno

En forbrydelse begået i en sang?

International Ungdomslejr 2006:

Støttekoncert med David Rovics i Oktober Bogbutik & Galleri

David Rovics laver sange, bidende og barske, men også fulde af humor og poesi, og rejser verden rundt med dem. Helst til demonstrationer og solidaritetsarrangementer. Sangene skal ud, hvor der er brug for dem, til dem, som slås verden over mod krig, undertrykkelse og social uretfærdighed.

Han er blevet den internationale anti-krigsbevægelses og de sociale bevægelseres omrejsende trubadur, som er der, hvor der kæmpes. Det meste af tiden er han på farten.

En amerikaner med sange, guitaren og sine T-shirts som våben til at undergrave det officielle USA's drømme om verdensherredømme. Elsket af sine medkæmpere, behandlet som et undergravende element af myndigheder, skyet af den kommercielle musikindustri.

I 2002 ville canadiske myndigheder ikke lade ham komme ind i landet for at deltage i en protest mod G8.

Det fik ham til at skrive *Outside Agitator*:

*Vel – jeg er ingen Emma Goldman
eller Commandante Che
Men nogen oppe i Ottawa
sagde jeg skulle vises væk.
Så nu spekulerer jeg på
Hvad jeg har gjort galt –
Måske det er en forbrydelse
jeg har begået i en sang*

En propfyldt Oktober-café i København lyttede intenst til Rovics ved støttekoncerten for International Ungdomslejr

2006 mod fascisme og imperialisme fredag den 18. november. En herlig oplevelse – en mand med sin kunst, sin vrede, et budskab.

Den 38-årige sanger og sangskriver viderefører den stærke amerikanske tradition for politisk musik fra Joe Hill, Woody Guthrie og Pete Seeger. Og hans musik stilles til rådighed for alle. Fra hans hjemmeside kan man nedhente ikke mindre end 172 Rovics-sange fra de sidste otte år.

Det er hans *Uofficielle Synspunkter* – for at trække Carl Scharnbergs danske modstykke frem.

Eftertryk ses gerne! Leverandør til verdens folk og deres modstand!

Den uhyre produktive Rovics skriver 30-40 nye sange om året, '*Songs of social significance*', som han selv siger – sange af samfundsmæssig betydning. På koncerten gav han en række nye sange og en del af sangene fra cd'en fra sidste år: *Behind the Barricades: The best of David Rovics*.

- *Jeg savner en bestemt T-shirt, den er blevet væk for mig*, sagde Rovics, da han introducerede en af sangene: - *Den med Bush, hvor der står International Terrorist på! Den har givet mig mange venner, når jeg er gået med den på gaden i USA – folk, der virkelig bliver glade ved at se, at man kan overleve at have sådan en på.*

For elever er blevet bortvist fra skoler og gymnasier for materialer mod Bush. Andre er blevet overfaldet af 'patriotiske' landsmænd. David Rovics' T-shirt

**"Listen to David Rovics..."
Pete Seeger**

**"David Rovics is the musical
version of Democracy Now!"**

**Amy Goodman, host,
Democracy Now!**

WWW.DAVIDROVICS.COM

fremkaldte også negative reaktioner. I en sydstatsby præget af religiøs fundamentalisme begyndte en mand at skælde ham ud. '*Bush var en gudfrygtig mand, en oprigtigt troende*, forklarede han. Sangeren afbrød ham med spørgsmålet: - *Hvem ville Jesus bombe?*

Der opstod en lang tavshed, hvor manden forsøgte at svare, indtil han opgav og hans kone sagde:

- *Men ser du da ikke tv-nyheder? Der er onde mennesker derude!*

Sådan blev sangen *Who Would Jesus Bomb* til. Som så mange andre af Rovics' sange udspringer den af noget selvoplevet.

Han fik ved koncertens slutning overrakt en anden T-shirt. En for International Ungdomslejr 2006 med dens logo og påskriften *Leve Palæstina!* Der blev samlet ind til lejren, solgt badges og T-shirts og støttevin. Før koncerten åbnede fotoudstillingen *To Exist is to Resist* med fotos fra det besatte Palæstina af Alice Larsen fra et solidaritetsbesøg i august.

David Rovics var der i september og tog fra Danmark videre på sin fart til Sverige, til Italien. Men han kommer igen – måske til lejren, det kunne han ikke helt afgøre, endnu. Men han tager T-shirten og dens budskab med ...

Who Would Jesus Bomb?

*I've seen you in the markets
I've seen you in the streets
And at your political convention
Talking of your crusade
Talking of your nation
And other things too terrible to mention
And you proclaim your Christianity
You proclaim your love of God
You talk of apple pie and mom
Well I've just got one question
And I want an answer
Tell me, who would Jesus bomb?*

*Maybe Jesus would bomb the Syrians
'Cause they're not Jews like him
Maybe Jesus would bomb the Afghans
On some kind of vengeful whim
Maybe Jesus would drive an M1 tank
And he would shoot Saddam
Tell me, who would Jesus bomb?*

*I've seen you on the TV
And on the battleships
I've seen you in the house upon the hill
And I've heard you talking
About making the world safer
And about all the men you have to kill
And you speak so glibly
About your civilization
And how you have the moral higher ground
While halfway around the world*

*Your explosives smash the buildings
Ah, if you could only hear the sound*

*But maybe Jesus would sell land mines
And turn on his electric chair
Maybe Jesus would show no compassion
For his enemies in the lands way over there
Maybe Jesus would have flown the planes
That killed the kids in Viet Nam
Tell me, who would Jesus bomb*

*Yes I hear you shout with confidence
As you praise the lord
And you talk about this God you know so well
And you talk of Armageddon
And your final victory
When all the evil forces go to hell
Well you'd best hope you've chosen wisely
On the right side of the lord
And when you die your conscience it is clear
You'd best hope that your atom bombs
Are better than the sword
At the time when your reckoning is here*

*'Cause I don't think Jesus would send gunships
into Bethlehem
Or jets to raze the towns of Timorese
I don't think Jesus would lend money to dictators
Or drive those SUV's
And I don't think Jesus would ever have dropped
A single ounce of napalm
So tell me, who would Jesus bomb?*

Find morderne: Hollandsk venstrefløjsaktivist likvideret på åben gade

Louis Seveke

Den kendte eks-BZ'er og venstrefløjsaktivist Louis Seveke, 41 år, blev tirsdag aften den 15. november 2005 likvideret med to skud i hovedet i Nijmegens indre by. I et interview i den landsdækkende nederlandske radio sagde journalisten Gerard Legebeke, der personligt kendte den dræbte aktivist, at alt tyder på, at det drejer sig om et politisk mord.

Louis Seveke befandt sig på Van Welterenstraat i Nijmegens indre by, da

en eller flere personer nærmede sig ham og dræbte ham med to skud. Politiet har umiddelbart ingen spor, og undersøgelser og opsporinger af mulige øjnevidner og evt. fotos af drabet fra mobiltelefoner er i fuld gang.

Louis Seveke var en kendt venstrefløjsaktivist med en fortid i Amsterdams og Nijmegens autonome bz-bevægelse. Hans aktiviteter har i de senere år koncentreret sig om at sætte fokus på politiets magtmisbrug og overgreb. Således var han med til at opbygge informationsbureauet SIP i Nijmegen (*"Steunpunt Informatiedienst Politie Nijmegen"*), der samlede oplysninger og anlagde juridiske sager imod politiets overgreb og illegale overvågningspraksis mod politiske aktivister.

SIP er blevet landskendt for deres juridiske sagsanlæg specielt mod den nederlandske politiefetterretningstjeneste

AIVD, som anlagde illegale data-arkiver om politisk venstreorienterede aktivister. Mange aktivister kunne på grund af SIP's arbejde få indsigt i de data, politiet havde indsamlet om dem.

Louis var også aktiv i arbejdsgruppen *"Werkgroep Klachten Politieoptreden"*, som beskyttede borgere mod politichikaner. For nylig sørgede arbejdsgruppen for forsideartikler i nederlandske medier, da de kørte sager for folk, som nægtede at have legitimation på sig i dagligdagen og af den grund blev anholdt af politiet.

Ifølge indymedia.nl arbejdede Louis Seveke også med det politiske boligprojekt *"De Grote Broek"*, et legaliseret, tidligere besat hus, som i den sidste tid flere gange er blevet invaderet af politistyrker for at beslaglægge plakater, som kritiserer integrationsministeren Rita Verdonks racistiske indvan-

Coca-Cola: Tortur mod arbejdere i Tyrkiet

'Coke er dødspatroljernes yndlingsdrik,' synger den amerikanske sanger David Rovics. At den mægtige amerikanske koncern har stået bag mord på fagligt aktive ansatte i Colombia, er ingen nyhed. I USA verserer der fortsat retssager herom.

Det har ikke forhindret koncernen i også andre steder at anvende paramilitær og lyssky politienheder mod arbejdere, der kæmper for bedre arbejdsforhold.

Nu anklages Coca-Cola for tortur mod tyrkiske arbejdere.

Den internationale Fond for Arbejderrettigheder (*International Labor Rights Fund*) har den 15. november anlagt sag mod Coca-Cola ved retten i Manhattan, New York, på vegne af 14 tyrkiske lastbilchauffører og andre transportarbejdere, som var ansat af læskedrik-giganten ved dens fabrik i Istanbul, Tyrkiet – og på vegne af nogle af arbejderne ægtefæller og børn.

De tyrkiske sagsøgere hævder, at Coca-

Cola tilkaldte det berygtede brutale tyrkiske 'specialpoliti' *Cevik Kuvvet* for at opløse en fredelig protestdemonstration, som gennemførtes af familier til arbejdere, som vilkårligt var blevet fyret af selskabet for at organisere sig i en fagforening.

På anvisning af Coca-Cola-direktører gik næsten 1.000 specialpolititropper til angreb og sårede små børn, deres mødre og nogle af arbejderne alvorligt med en særlig giftig form for tåregas og

brutale slag.

Samtidig med at sagsøgerne forlanger erstatninger, anmoder de også retten om at forbyde Coca-Cola fremover fælsk at hævde over for dets europæiske og amerikanske kunder, at det respekterer arbejderne rettigheder i sin virksomhedspraksis.

Retssagen føres af advokaten Terry Collingworth, som også er administrerende direktør for International Labor Rights Fund. Den anlægges under en amerikansk lov fra 1973 – Alien Tort Claims Act – som tillader udenlandske statsborgere at sagsøge enkeltpersoner og selskaber, som bor eller driver forretning i USA, for påførte skader, når disse begår alvorlige forbrydelser i udlandet, indbefattet mord, tortur, voldtægt og slaveri.

Coca-Cola-koncernen oplever stadig større økonomiske vanskeligheder i disse år. Dens globale markedsandel er halveret over de seneste syv år. Det skyldes delvist anklagerne imod drik-

Blomster ved mordstedet

drerlovgivning.

Kammerater, venner og pårørende har arrangeret møder og mindevagter på tre steder i Nijmegen. Begravelsen foregik privat.

Imens løber undersøgelsen af hændelserne i højeste omdrejninger. Det bliver interessant at se, hvordan kriminalpolitiet i Nijmegen vil reagere, HVIS de finder frem til attentatmanden/-mændene og der måske viser sig en forbindelse til den nederlandske efterretningstjeneste AIVD ...

Dette er ifølge hollandske aktivister et oplagt spor.

Af geronimo/autonom info-service

ken for at medføre sundhedsskader og tomme kalorier, der får mange til at erstatte den med sundere drikkevarer. Anklagerne har betydet, at salg af Coca-Cola og tilsvarende læskedrikke forbydes i stadig flere skoler, også i USA.

Men det skyldes også, at firmaet ses som et symbol på amerikanske imperialisme verden over, og at det udfordres af mange alternative cola-produkter, blandt andet i den arabiske verden. Afsløringerne af koncernens brutale arbejder- og fagforeningsfjendske forretningsmetoder – ikke mindst i Colombia – har også betydet, at der er iværksat en international kampagne for boykot af Coca-Cola og dets produkter.

Der er al mulig grund til fortsat at boykotte de amerikanske besættelsestropers, dødspatroljernes og specialpolitiets yndlingsdrik!

Baath-partiet: Betingelsesløs tilbagetrækning!

Den amerikanske militarist John Murthas forslag om, at amerikanerne påbegynder en øjeblikkelig tilbagetrækning fra Irak, afslører for hele verden, at den amerikanske hær befinder sig i svære vanskeligheder. Den er ved at tabe krigen.

Som så mange andre propagandaløgene om Irak er den virkelige militære situation omhyggeligt holdt skjult for verden i kraft af den amerikanske globale mediekontrol. Tilsvarende har man omhyggeligt skabt et billede af den irakiske modstand som styret af religiøse fanatikere, af spøgelseset Al Zarqawi.

Realiteten er, at det irakiske folk fører en folkekrig for at drive besættelsesmagterne ud, en krig, der støttes af flertallet af befolkningen. Det er også en kendsgerning, at det forbudte Baathparti er hovedkraften i den væbnede modstand.

I en ny erklæring fra Baath-partiet, som fordømmer den seneste politiske manøvre fra amerikansk side – den såkaldte Cairo-konference, som skulle forene USA's politiske støtter med USA-kritiske elementer som den religiøse leder Al Sadr, rejses igen modstandsbevægelsens krav: betingelsesløs tilbagetrækning af de amerikanske og deres allieredes tropper. Det hedder her:

"Den heroiske modstand er vokset med uformindsket styrke og har opnået enestående militære, politiske og medicinske succeser på slagmarken, hvilket har givet den sympati hos vort ærefulde folk og hos vor glørværdige arabiske nation og muslimer og hæderlige mennesker over hele verden. USA og dets lakajer i marionetregeringen har derved indset dybden af deres dræbende hængedynd i Irak. De er blevet klar over, at deres plan om at etablere det såkaldte Stormellemøsten, det vil sige ødelæggelsen af den arabiske nations civilisation og nationale arabiske identitet, opdelingen af dens lande og tyveriet af dens fremtid, er slået fejl."

Partiet opstiller seks betingelser for at afslutte krigen – gengivet ordret:

1. Betingelsesløs tilbagetrækning af alle amerikanske og deres allierede styrker fra Irak.

Offer for det irakiske indenrigsministeriums bødler: Dræbt med elektrisk borch

2. Genoprettelse af legitimiteten af alt, hvad der eksisterede i Irak før den forhadte besættelse, samt annullering af alle beslutninger, som er taget af besættelsesmagten og dens marionetregering.

3. Frigivelse af alle fanger i den kriminelle amerikanske fjendes fængsler og i særdeleshed Hans Excellence Iraks præsident, landets ledelse og ministre.

4. Retssag mod kollaboratører, spioner, landsforræderne i marionetpartierne og alle, der forrådde fædrelandet.

Baath-partiet og ledelsen af Iraks befrielse lover foran Gud, folket og nationen og i overensstemmelse med dagsordenen for den hellige krig mod besættelsesmagten, at vi er enige om at etablere en national, pluralistisk og demokratisk regering baseret på respekt for menneske- og frihedsrettighederne, som vil garantere Iraks enhed, dets uafhængighed og beskytte Iraks rigdomme. Vi vil danne en ærefuld patriotisk regering ud fra de bevægelser og mujahedinere, som har kæmpet imod besættelsesmagten, dens kollaboratører, marionetter og spioner.

5. USA og dets allieredes forpligtelse til gennem en resolution fra FN's Sikkerhedsråd, garanteret af en gruppe neutrale lande, at oprette en genopbygningsfond for Irak, der skal kontrolleres og bestyres af landets patriotiske og legitime regering og kompensere alle irakere materielt og moralsk for det, som de har lidt under den igangværende aggression, den uretfærdige blokade, den forhadte besættelse, fra 1990 og frem til i dag.

6. USA og dets allieredes anerkendelse af deres forbrydelse ved at invadere og besætte Irak og af at bære alt ansvar, der følger heraf.

PÆDAGOGIKKEN ER DØD!

Det er med stor sorg, at vi må erklære, at pædagogikken er afgået ved en alt for tidlig død. Efter lang tids svækkelse, af nedskæringer og forringelser af pædagoguddannelsen, bukkede pædagogikken desværre under for presset og sov stille ind.

Bisættelsen finder sted i absolut larm og sort påklædning på
CHRISTIANSBORG SLOTSPLADS
TIRSDAG DEN 29.11.05 KL. 13:00 - 16:00

Her vil der være mindetaler fra den nærmeste familie og gode venner samt kunstneriske indslag.

Med sorgfulde hilsener
 Pædagogstuderendes LandsSammenslutning

Der arrangeres bustransport fra Fyn og Jylland - meld dig til på dit seminarium eller på www.p-t-s.dk

Pædagogikken under angreb

Af PLS – Pædagogstuderendes LandsSammenslutning

Problemerne på pædagoguddannelsen har vokset sig store. Seminarierne må fyre undervisere og aflyse timer på grund af besparelser. Vi får kastet tonsvis af prøver og eksaminer i hovedet uden hverken varsel eller begrundelse, og Kvote 2, som vi kender den i dag, bliver afskaffet. Den nye reform af pædagoguddannelsen ligner ikke en forbedring, snarere en indsnævring af vores pædagogiske handlefrihed. Samtidig indfører politikerne pædagogiske lærerplaner, forslag om sprogtest af børn i treårsalderen og obligatorisk børnehaveklasse, alt imens kommunerne presses til

at skære ned på daginstitutionerne.

Det er ikke navlepilleri at ønske udvikling og dannelse for alle borgere i det danske samfund uanset farve, religion og handicap. Konsekvenserne af de ændringer, regeringen er i gang med på hele det pædagogiske felt, er, at barndommen forsvinder. Det lader til, at regeringen ønsker, at fremtidens pædagoger skal passe børn, uddanne og undervise frem for at opstille udviklingsrum, tid til dannelse og spontanitet.

I vores øjne ligner det et angreb på alt det, vores uddannelse står for. Det

ligner et angreb på hele det pædagogiske område. Et angreb, der kan slå pædagoguddannelsen og pædagogikken ihjel. Vi har et ansvar for at sætte de pædagogiske værdier på dagsordenen. Ikke kun for vores skyld, men for samfundets skyld.

Vi befinder os i en æra, hvor modeordene hedder effektivitet, dokumentation og evidens. Disse business-ord sniger sig ind på vores område, både på uddannelsen og på de pædagogiske arbejdspladser. Men disse ord passer dårligt ind i det pædagogiske arbejde, fordi vi ikke arbejder med ting, der kan måles og vejes. Vi arbejder med menneskelige værdier.

PLS synes, at uddannelsen er for vigtig til at overlade til politikerne på Christiansborg, og nu blæser vi til modangreb. Værdikampen er i gang, og PLS vil forsvare de pædagogiske værdier.

Mangfoldighed på uddannelsen er godt. Vi skal ikke alle sammen komme med en studenterhue og et godt gennemsnit. Vi skal komme alle vegne fra. Have livserfaring og mod til at arbejde med mennesker. **Derfor skal Kvote 2 bevares.** Fjern i stedet Kvote 1, og lad folk få adgang til studiet på baggrund af deres menneskelige kvalifikationer, for enhver idiot kan IKKE blive pædagog.

Invester i uddannelse. Hvis man satser på kvalitet på en så vigtig uddannelse som vores, får man nogle dygtige folk ud på arbejdsmarkedet. Det er en god investering for samfundet, fordi de fleste mennesker kommer i berøring med en pædagog i løbet af deres liv. Men **kvalitet opnås ikke gennem taxametersystemet.** Det tvinger seminarierne til at tænke på en studerende som et produkt, der skal igennem maskineriet så hurtigt som muligt – og skidt med, hvordan produktet ser ud, bare det kommer ud. Vi er overbeviste om, at vi får et bedre samfund, hvis vi investerer i uddannelse i stedet for at spare.

Dannelse skal være udgangspunktet. At være pædagog betyder, at man er sit eget redskab. Man er på en gang personlig og professionel. At være et redskab på den måde kræver selvindsigt, personlig udvikling og en god faglig viden. Ikke kun for vores skyld som studerende, men for alle de mennesker, vi skal arbejde med. Vi skal vide en masse, kende teorier og metoder. Men

Protest fra de uddannelsessøgende 2002

vi skal først og fremmest være hele mennesker, for at vi kan være pædagoger. **Derfor er personlig vejledning et afgørende element.**

Udviklingsgaranti i stedet for pasningsgaranti. Politikerne tror, at det bedste, man kan give børn, er pasning og at forberede dem på de mange års skolegang, der venter forude. **Men der er andet i livet end skole.** Og enhver kan se, at børn ikke behøver at blive undervist for at lære at tale, gå og lege. Vi skal uddannes til at udvikle børn, ældre, unge og dem midt i mellem. Vi skal ikke uddannes til førskolelærere

eller børnepassere. Essensen er af det pædagogiske arbejde er værdier. Man bliver ikke en god pædagog af en stor portion teoretisk viden, hvis man er total blottet for personlig indsigt!

Vi ønsker balance mellem faglig viden og personlig dannelse.

Refleksion i centrum. Vi skal ud af normeringen i praktikken. Vi skal ikke arbejde, men uddanne os i praktikken. Selv om vi yder et billigt stykke arbejde nu, vil samfundet få mere ud af os, når vi er færdige med uddannelsen, hvis vi har fået tid til refleksioner. **Tid til at finde vores eget pædagogiske standpunkt**

og tid til at reflektere over, hvordan vi selv fungerer i en pædagogisk hverdag.

Processen er vigtigere end resultatet. Med de nye regler om prøver og eksaminer kommer der stort fokus på tal og resultater. Bliver man en bedre pædagog med flere prøver og eksaminer? Det kan være udmærket at få en bedømmelse. Men hvis hele vores uddannelse handler om at blive bekræftet på karakterbeviset, risikerer vi at glemme at lære noget igennem processen.

Alsidighed i uddannelsen skal give os en bred dannelse og et grundigt indblik i metoder, teorier og målgrupper. Den nye uddannelsesreform vil gøre specialister ud af os. Specialister, der ikke kan se ud over deres eget snævre område. Det giver halve pædagoger, og **halve pædagoger kan ikke se helheder.**

Vi ønsker en uddannelse, hvor vi bliver i stand til at se sammenhænge i stedet for at blive snæversynede.

Privathospitalet

"Mere fokus på kvaliteten og dokumentationen af produktionsprocesser og patientforløb."

Bent Hansen, formand for Amtsrådsforeningens sundhedsudvalg, januar 2005.

Tilbage i 80'erne udtænkte den Europæiske Union en plan om at gøre sundhedsvæsenet privatkapitalistisk, betalt over private forsikringsordninger. Eller rettere var det en model, der allerede var kendt fra USA.

I 90'erne var denne plan kun kommet et lille skridt videre, og fra de borgerlige tænketanke kom nu en række ideer til, hvordan man kunne begynde at privatisere ved hjælp af salamimetoden blandet op med en god portion positive visioner til at skjule sandheden.

Visionen om en elektronisk patientjournal er en af de gode diskussioner. Ligesom med de mange private certificeringer, der skal få medarbejderne til at tale om systemer og produktivitet i stedet for patienterne, er den elektroniske patientjournal et af ledelsens værktøjer til at få medarbejderen til at bruge sine ressour-

cer på bureaukratiske optegnelser, som så mærkværdigvis bruges til at "dokumentere" behandlingsforløb. Gode tal giver gode penge fra ministeren.

Samtidig skjules uhensigtsmæssigheder, der skyldes nedskæringer, overbelægning og for få hænder. Alt dækkes ind under dårlige arbejdsgange, som de nye systemer så også lover at løse.

Der findes mange eksempler på retningen mod privatisering af sundhedsvæsenet og EU's påvirkning af udviklingen. Indførelse af lukkede ledelser efter kapitalistiske koncernprincipper, regler om udbud, frit sygevalg, harmonisering af uddannelserne, finansiering af forskning osv. Udviklingen har betydet, at vi i Danmark er meget tæt på et egentligt privat hospitalsvæsen.

Ideen om den elektroniske patientjournal blev i Danmark lanceret omkring 1994 af Lone Dybkær (dengang MEP og statsministerens hemmelige kæreste). Som leder af et regeringsudvalg om informationsteknologi udgav hun rapporten *Infosamfundet år 2000*. Da journalsystemet mange år senere skulle udvikles i praksis, betød EU-reglerne,

Privathospitalet Hamlet

at hvert enkelt amt skulle sende sit eget projekt i offentligt udbud.

Et enestående spild af ressourcer er brugt ved denne decentrale metode ved valg af leverandør. I samme periode er nedbrydningen af Danmarks sygehusstruktur blevet nærmest kronisk, og de mange sammenlægninger og nedlægninger har betydet andre spildte millionbeløb.

Senest med indførelsen af regioner viser det sig, at der er utallige kommunikationsproblemer amternes edb-systemer imellem. Sidst i oktober 2005 offentliggjorde en forskergruppe, at det vil tage omkring otte år at få et nationalt system til at fungere.

Det hele skal måske skrottes og startes forfra. Samlet pris 12 mia.

De amerikanske tropper må ud af Irak

Krigen i Irak går ikke, som vi blev fortalt
Af John Murtha, medlem af Repræsentanternes Hus

Krigen i Irak går ikke, som vi blev fortalt. Det er en fejlagtig politik, hyldet i illusioner. Den amerikanske befolkning er langt forud for os. De Forenede Stater og koalitionstropperne har gjort alt, hvad de kan i Irak, men tiden er inde til en kursændring. Vort militær lider. Vort lands fremtid står på spil. Vi kan ikke fortsætte vor nuværende kurs. Det er indlysende, at fortsatte militære aktioner i Irak ikke er i De Forenede Staters bedste interesse, det irakiske folks eller regionen omkring Den Persiske Golf.

General Casey sagde under høringen i september 2005, at *"opfattelsen af, at Irak er besat, er hoveddrivkraften bag oprøret"*. Samme dag sagde general Abizaid: *"Det er en del af vor strategi for at nedkæmpe oprøret at reducere omfanget af koalitionstyrkerne i Irak og deres synlige tilstedeværelse."*

I to et halvt år har jeg været bekymret for den amerikanske politik og planerne i Irak. Jeg har henvendt mig til administrationen og Pentagon med mine bekymringer og har taget offentligt til orde om mine bekymringer. Hovedgrunden til at gå i krig er blevet afsløret som falsk. Nogle få dage før krigen begyndte, var jeg i Kuwait ... militæret der tegnede en rød cirkel

DOKUMENTATION

omkring Bagdad og sagde, at hvis amerikanske styrker krydsede den linje, ville de blive angrebet af irakerne med masseødelæggelsesvåben ... men de amerikanske styrker sagde, at de var forberedt på det. De havde veltrænede tropper med passende beskyttelsesmateriel.

Vi bruger flere penge på efterretning end alle landene i verden tilsammen og mere på efterretning end de fleste landes BNP. Men efterretningerne vedrørende Irak var forkerte. Det er ikke en fejl for efterretningstjenesterne i verden generelt. Fejlen ligger i amerikanske efterretninger og i den måde, hvorpå efterretningssituationerne blev misbrugt.

Jeg har besøgt vore sårede soldater på Bethesda- og Walter Reed-hospitalet næsten hver eneste uge siden krigen begyndte. Og det, der demoraliserer dem, er at skulle gå i krig uden tilstrækkelige styrker og udstyr til at kunne sikre overgangen til fred; det er ødelæggelserne, som vejsidebomberne har forårsaget; det er det at være udstationeret i Irak, mens deres hjem hærges af orkaner; det er at være i gang med

deres anden eller tredje udstationering i Irak, mens de må lade deres familier blive tilbage hjemme uden et netværk til at støtte dem.

Terrortruslen er en realitet, men der er også andre trusler, som ikke kan ignoreres. Vi må være klar til at takle alle trusler. Vort militærs fremtid er i fare.

Vort militær og deres familier er presset til bristepunktet. Mange siger, at hæren er knækket. Nogle af vore tropper er på deres tredje udstationering. Rekrutteringen er på et lavpunkt, selv om vort militær har sænket sine standarder. Forsvarsbudgetterne bliver beskåret. Personaleomkostningerne er på himmelflugt, især sundhedsudgifterne. Der må træffes nogle valg. Vi kan ikke tillade, at de løfter, vi har givet vore militærfamilier om særlige goder ved tjenesten, ikke mindst sygeforsikring, bliver forhandlet væk. Vi kan heller ikke bortforhandle de planlagte nyanskaffelser, som sikrer vor militære dominans. Vi må være beredte.

Krigen i Irak har udløst store mangler på vore baser i USA. Meget af vort udstyr er nedslidt og trænger til enten en alvorlig overhaling eller udskiftning. George Washington sagde: *"At være forberedt på krig er en af de mest effektive måder at bevare freden på."* Vi må genopbygge vor hær. Vort underskud er ude af kontrol. Direktøren for kongressens budgetkontor indrømmede for nylig, at han var *"forfærdet"* over budgetunderskuddet i de kommende årtier.

Dette er den første langvarige krig, vi har udkæmpet jævnsides med tre års skattesænkninger, uden mobilisering af amerikansk industri og uden værnepligt. Denne krigs byrde har ikke været ligeligt fordelt; militæret og militærfamilierne bærer denne byrde.

Vort militær har udkæmpet en krig i Irak i over to og et halvt år. Vort militær har fuldført sin mission og gjort sin pligt. Vort militær fangede Saddam Hussein og fangede og dræbte hans nærmeste medarbejdere. Men krigen intensiveres fortsat. Døde og sårede

John Murtha - militarist, høg

John P. Murtha er en konservativ demokrat med tætte kontakter til det amerikanske forsvarsministerium og er en af USA's mest kendte krigsveteraner, højt dekoreret i Vietnam-krigen og med en militær karriere på 37 år i Marinekorpsset bag sig, indtil han pensioneredes i 1990. Han har også været medlem af den

amerikanske kongres i mere end 30 år, siden 1974.

Murtha regnes for en 'høg' og er kendt som politisk talsmand for militæret og som stærk tilhænger af global amerikansk militær overlegenhed. Han støttede uden reservation krigen mod Irak. Med hans indgående kendskab til tilstandene i den amerikanske hær rystede den følgende tale, som han holdt den 17. november, den politiske top i USA.

Han foreslår øjeblikkelig amerikansk tilbagetrækning fra Irak, fordi den amerikanske hær er ved at bryde sammen. Erklæringen udløste voldsomme sammenstød i den amerikanske kongres, hvor Murtha blev kaldt 'kujon' af en republikansk politiker.

vokser i antal med over 2.079 bekræftede amerikanske dødsfald. Over 15.500 er blevet alvorligt sårede, og det skønnes, at over 50.000 vil lide under kamptræthed. Der har været rapporter om mindst 30.000 civile irakiske dødsfald.

Jeg besøgte lige for nylig Anbar-provinsen i Irak for at vurdere forholdene på stedet. I maj 2005 gjorde Repræsentanternes Hus den såkaldte 'Moran-Amendment' til en del af den ekstraordinære lovbevilling af flere midler, som blev godkendt. Den forlangte, at forsvarsministeren hvert kvartal udarbejder rapporter til kongressen for mere nøjagtigt at måle stabilitet og sikkerhed i Irak.

Vi har nu modtaget to rapporter. Jeg er dybt foruroliget over resultaterne på nogle centrale områder. Olie- og energiproduktionen ligger under førkrigsniveauet. Vore genopbygningsbestræbelser er blevet hæmmet af sikkerhedssituationen. Kun ni mia. af de 18 mia. dollars, der er afsat til genopbygning, er blevet brugt. Arbejdsløsheden er fortsat på omkring 60 %. Rent vand er en sjældenhed. Kun 500 mio. af de 2,2 mia. dollars, der er afsat til vandprojekter, er blevet brugt.

Og vigtigst af alt – antallet af oprørsaktioner er steget fra omkring 150 om ugen til over 700 i det sidste år. I stedet for, at antallet af angreb med tiden skulle være gået ned og faldet med tilførslen af flere tropper, er angrebene tiltaget dramatisk. Siden afsløringerne i Abu Ghraib er amerikanske tab fordoblet. Den årlige rapport fra udenrigsministeriet fra 2004 viste en stejl stigning i den globale terrorisme.

Jeg sagde for over et år siden, at Irak ikke kan vindes "militært", og nu indrømmer militæret og regeringen det. Jeg sagde for to år siden, at nøglen til fremgang i Irak er irakisering og internationalisering af indsatsen, og at den får fornyet energi. Jeg mener det samme i dag. Men jeg har konkluderet, at tilstedeværelsen af amerikanske tropper i Irak vanskeliggør denne fremgang.

Vore tropper er blevet det primære mål for oprøret. Disse er forenede imod de amerikanske styrker, og vi er blevet en katalysator for vold. Amerikanske tropper er den fælles fjende for sunnier, saddamister og udenlandske jihadister. Jeg tror, at med en amerikansk tilbagetrækning vil de irakiske sikkerhedsstyrker blive ansporet til at tage kontrol

med tingene. En nylig opinionsundersøgelse viste, at over 80 % af irakere er stærke modstandere af koalitionsstyrkernes tilstedeværelse, og at omkring 45 % af den irakiske befolkning mener, at angreb på amerikanske tropper er berettiget. Jeg tror, at vi bliver nødt til at overdrage Irak til irakerne.

Jeg tror, at det før det planlagte irakiske valg i midten af december må gøres klart for det irakiske folk og den kommende regering, at De Forenede Stater øjeblikkelig vil påbegynde en tilbagetrækning. Alle irakere må vide, at Irak er frit. Fri for de Forenede Staters besættelse. Jeg tror, at dette vil sende et signal til sunnierne om at tilslutte sig den politiske proces til gavn for et frit Irak.

Min plan opfordrer til

- *øjeblikkelig tilbagetrækning af de amerikanske tropper under iagttagelse af de amerikanske styrkers sik-*

kerhed.

- *at der skabes en hurtig reaktionsstyrke i regionen.*
- *at sikre en synlig tilstedeværelse af marinesoldater.*
- *at søge sikkerhed og stabilitet i Irak ad diplomatisk vej.*

Denne krig må gøres personlig. Som jeg sagde før, har jeg besøgt de alvorligt sårede fra denne krig. De lider.

Fordi vi i kongressen er forpligtet til at sende vore sønner og døtre i krig, er det vores ansvar, vores PLIGT, at udtale os på deres vegne. Det er derfor jeg tager ordet.

Vort militær har gjort alt, hvad det er blevet bedt om, USA kan ikke yde mere militært i Irak.

TIDEN ER KOMMET TIL AT FÅ DEM HJEM.

*Efter Counterpunch 17. november 2005
Oversættelse Hans Pendrup*

USA kan ikke bortforklare krigsforbrydelse med kemiske våben

Pentagon har nu anerkendt, at det amerikanske militær anvendte hvid fosfor i sit angreb mod Falluja for et år siden. Når hvid fosfor kommer i kontakt med mennesker, er døden uundgåelig. Man kan ikke beskytte sig på nogen måde, for partiklerne trænger problemfrit gennem tekstiler og anden form for beskyttelse. Stoffet antændes ved 30 grader celsius, det vil sige, når partiklerne kommer i kontakt med huden eller indåndes. Stoffet brænder sig helt ind til knoglerne. Virkningen sker øjeblikkeligt, og forbrændingen kan ikke standses med vand.

Det er ifølge Konventionen om Brug af Særlige Konventionelle Våben ulovligt at anvende hvid fosfor mod civile. Det er dog lovligt at bruge det til at skabe røgslør og til at oplyse terræn om natten.

Pentagon indrømmer nu den ulovlige brug af hvid fosfor. Pentagon forsvare sig med, at USA endnu ikke har underskrevet den protokol, der forbyder brugen af hvid fosfor mod civile.

Hvis man bruger hvid fosfor med den hensigt at udnytte dets toksiske effekt, da falder stoffet ind under Kon-

ventionen om Brug af Kemiske Våben.

Denne konvention forbyder brugen af kemiske våben, og den har USA underskrevet. Brugt på den førnævnte måde, er hvid fosfor i kategori med napalm og cyanidbaseret giftgas.

Der kan ikke være nogen tvivl om, at amerikanerne i angrebet mod Falluja anvendte hvid fosfor på grund af dets toksiske potentiale. Der er altså tale om et alvorligt brud på Konventionen om Brug af Kemiske Våben. Dette er intet mindre end en krigsforbrydelse begået af de amerikanske besættelsestropper.

En stor del af Fallujas cirka 300.000 indbyggere nåede at flygte inden angrebet sidste år, men dem, der ikke gjorde, led en frygtelig skæbne. Der var kun få overlevende efter angrebet. De døde skal tælles i tusinder. Blandt de døde var både kvinder og børn. Det ved vi med sikkerhed, for selvom ligene var brændt til ukendelighed, var tøjet som uberrørt. Hvid fosfor skader kun det levende væv og efterlader tekstiler intakte.

*Af Kristian Schmidt
medlem af Komiteen for et Frit Irak*

NATO skal ikke have en fremtid

Af Ulla Røder

Ulla Røders tale ved protesten i forbindelse med afslutningen på NATO's parlamentarisk møde i Falkonercentret, København, den 15. november 2005, arrangeret af Stop Terrorkrigen.

I går var der demonstration mod racismen. Det er også meget jordnært her til lands, hvor vi bliver regeret af fremmedfjendske partier som Venstre og Dansk Folkeparti. Det er straks sværere at forholde sig til NATO-politikere og tage del i verdenspolitikken. Men det er faktisk her, problemerne med flygtningene og terroren skabes.

Stop Terrorkrigen har indkaldt til denne demonstration mod NATO, mod militæralliancens fremtid. NATO skal ikke have en fremtid.

I første halvdel af halvfemserne, efter at Rusland, 'Bjørnen mod øst', gik på 'standby', satte nogle neo-konservative i en amerikansk tænketank gang i et militærkup af rang. Med alle dens aggressive angrebsvåben, herunder atomvåben og en førsteslagsstrategi, måtte NATO da kunne bruges til noget. Våbenindustrien skulle holde hjulene i gang. Strategien for det 21. århundredes krigsførelse blev lagt. NATO måtte udvides østover. Det samme gjaldt EU. Adgangen til den vigtige olie og billig arbejdskraft skulle sikres.

Slagene på Balkan blev ført. NATO var på pletten.

I Helsingfors 1999 blev det besluttet, at EU skulle have mulighed for at gå ind i internationale konflikter og starte og lede operationer, hvor NATO ikke er engageret. Det er det, der kaldes den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik. I januar 2001 blev et samarbejde med NATO besluttet. Samarbejdet er fortsat lige siden med ESPD, den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik.

Så skulle olievejene sikres. Afghanistan blev ekspederet. Den 11.9.2001 blev startskuddet til terrorkrigene.

I december 2002 blev det besluttet, at NATO og EU skulle samarbejde om krisestyring, terrorisme og spredning af

masseødelæggelsesvåben, alt imens USA og dets allierede flyttede mange af tropperne ud af Afghanistan og fik soldaterne i stilling til de sønderlemmende angreb på Irak i marts 2003.

Der blev udviklet planer om, hvordan EU kunne udnytte NATO's planlægningskapacitet til egne militære operationer, også selv om NATO ikke selv deltager aktivt i et angreb.

Planlægningskapaciteten i NATO er de kæmpemæssige systemer, der overordnet styrer enhver soldats og bombes bevægelse – hvor i verden de end befinder sig. Thulebasen er blandt andre en af de vigtige hjørneste i denne kapacitet og i kommandostrukturen inden for NATO's (læs USA's) centrale kommando.

Indgåelsen af dette sikkerheds- og forsvarssamarbejde blev et 'landemærke', en 'milepæl'. ESPD-samarbejdet banede så vejen for det såkaldte Berlin+-arrangement 17/3 2003, der siden den dag har været i effekt og udgør fundamentet for det politiske og krigeriske arbejde mellem NATO og EU.

Man planlagde i detaljer, hvorledes evnerne til fælles krigsførelse kan udvikles i fremtidige operationer. EU skal være en partner, men NATO beholder magten og overblikket. Danmark og Norge bidrager med en del vigtige opgaver i dette fremtidige NATO-samarbejde med EU.

EU har fået sin egen lille celle i SHAPE i Belgien – Supreme Headquarters Allied Powers Europe.

I Istanbul 2004 anerkendte NATO at fortsætte et samarbejde med EU i Bos-

nien-Herzegovina – og et nyt NATO-hovedkvarter er oprettet i Sarajevo.

Der blev afholdt en fælles luftforsvarsøvelse i 2002 og senest i 2004 i NATO's kommunikations- og informationssystem, der er et fælles system for fly og består af 31 antiluftmissilenheder, 15 flyvåbenenheder og jagerflyenheder, 23 radiotekniske enheder, tre specielle elektroniske krigsførelsesenheder og videnskabelige og uddannelsesmæssige institutioner.

Danmark deltager med udviklingen af en meget stor del af teknologi til de specielle elektroniske krigsførelsesenheder. Vores uddannelsesinstitutioner er allerede gennemsyret af militær forskning. Dansk industri, med Mærsk, Terma, Weibel og mange flere, leverer fleksskibe, kystovervågningsskibe, antenner og radaranlæg og teknologisk udstyr til NATO's materiel, herunder også satellitter og rumteknologi til USA's missilskjold og mange andre stjernekrigsvåben-programmer.

I Norge har NATO oprettet et uddannelsescenter, der snart er klar til indvielse i 2006. Her skal NATO træne folke i brugen af al den nye teknologi. De danske F-16 fik testet deres nye udstyr i koordination med de mobile enheder på jorden.

I England er NATO's Trident-atomubåde blevet istandsat. Kystovervågningsskibene og fleksskibene såsom det nye flydende fort Absalon, der blev søsat fra Lindøværftet sidste år, er helt up to date med elektronisk krigsførelsesudstyr.

Alt dette vil blive brugt en dag.

STOP NATO!

NATO holder bålet ved lige i Irak. Det går derudad, som smurt i olie for NATO.

Indtil videre har NATO været leveringsdygtig med 9.000 våben til de irakiske sikkerhedsstyrker i tiden før det "succesfulde valg". Danmark gav deres bidrag hertil.

General Powell priser ukritisk de opnåede resultater, "*de succesfulde bestræbelser i Afghanistan og Sudan og NATO-udvidelsen som bevis på det amerikansk-europæiske samarbejde*". NATO skulle nu se at lære at rydde bedre op efter sig. Man kan vel næppe kalde situationen i Afghanistan og Sudan for vellykket.

Formationen af NATO's hurtigudrykkende tropper i 2006 vil omdanne alliancen og hjælpe til bedre at konfrontere det 21. århundredes udfordringer, fortæller General Jones, Supreme Allied Commander, Europe (SACEUR) og Commander of the United States.

Efterretningstjenesterne udfærdiger risikovurderinger og kan spotte masseødelæggelsesvåben, sunnimuslimer, terrorister og slyngelstaterne, efterhånden som behovet herfor opstår, og rapportere videre til Pentagon og det Hvide Hus og SHAPE, de allierede styrkers hovedbunker i Europa, der hurtigt kan rykke ud, eller vælge at sætte EU-hærenhederne ind i stedet.

NATO er parat til at rykke ind med de amerikanske atomvåben placeret rundt om i Europa.

'Odin-programmet' er en del af NATO's kommunikationssystem – udviklet i samarbejde med dansk militær under navnet DACCIS, som dækker over Dansk kommunikation, kontrol, efterretning og overvågning. Divisioner og brigader bruger det allerede, og snart vil bataljonerne blive koblet

på.

Klar til hurtige angreb og besættelser. Vi har kun set begyndelsen i Irakkrigen. Overvågning i terrorbekæmpelsens navn er ikke blot et kamera på gadehjørnet og fratagelse af vores privatliv. Det er også bevillinger af skatte kroner til nyt krigsmateriel.

På Peberholmen og andre steder rundt om Danmarks kyster skyder de nye x-band SCANTER 4100-kystradarer op. Forsvarets efterretningstjenestes antennepark på Aflandshage bliver udbygget lige nu til at klare de nye udfordringer i NATO.

Det første, der springer i øjnene, er den tavshed, som hviler over de møder, der holdes i disse dage i København, og den totale mangel på ordentlig information til befolkningen.

Vores uddannelsesinstitutioner og skatte kroner skal ikke bruges til, at vores unge mennesker skal sidde og udforske partikelacceleratorer til brug for fremtidige atomvåben, og vores industrier skal ikke bruges til at producere satellitter, styrings- og kommunikationsudstyr til F-16-fly og Joint Strike Fighters. Det er umoralsk og et forfærdeligt spild af ressourcer og god intelligens. Vi vil have en jord med reel produktion, der gavner menneskene her på jorden.

Man kan overvåge til mindste detalje, fjerne den nødvendige infrastruktur i et samfund. 'Bløde angreb' kaldes det. Befolkningen i Irak opfatter nok ikke deres 500.000 døde børn efter sanktioner og årelange bombardementer som 'bløde angrebsmål'. Sådan begynder man et folkemord, og man fortsætter under NATO's opsyn med de mere materielle naturalier – olien.

Intet folk vil finde sig i at blive sanktioneret til døde. Ingen vil finde sig i at blive bombet, og ingen vil sidde med hænderne i skødet og vente på en

atombombe.

Enhver statsleder eller borger for den sags skyld med sin fornøft i behold vil forsøge at forsvare sig herimod. Det kaldes terrorisme af nogen. Andre kalder det lovligt selvforsvar mod angreb.

NATO's atomvåben i Europa må sendes retur til USA og skrottes. Der må stilles krav til USA om at stoppe deres nye stjernekrigs-våbenprogrammer og udvikling af deres ulovlige nye atomvåben. Så kan vi meget lettere overbevise Indien og Pakistan, Nordkorea og alle de andre atomvåben-besiddere om at skrotte deres våben samtidigt.

Vi mangler visionære humanistiske folk til at lede denne verden. Krig er noget, der kan ske i ekstreme situationer, men det synes som om, at krig er blevet hverdagskosten og levebrødet for en masse mennesker inden for industrien og videnskaben og nærmest betragtes som noget naturgivent. Det er krig ikke.

Sund fornøft krydret med et gram moral og lidt mod og viljestyrke hos folk ville hurtigt stoppe løbet for kongepingvinerne, der fører sig frem i NATO, EU, Pentagon og det Hvide Hus. Det er de folk, der lige nu sidder bag facaderne og lægger krudtet tilrette bag deres lukkede døre, mens befolkningerne lider og dør.

Vi har fået nok af deres løgne og fortællelser. Derfor protesterer vi her i dag. Vi siger stop nu – og træk soldaterne ud, og nedlæg NATO og EU. Ud med atomvåben og masseødelæggelsesvåben.

Støt modstanden, hvor i verden den end foregår.

Gør modstand her og nu.

I morgen er det måske for sent.

Let forkortet af KP

De danske tropper skal hjem nu

Tre krigsmodstandere mødes

Faren til en dræbt dansk soldat - aktivisten, der kastede rød maling på Anders Fogh op til Irak-krigens start – formanden for den danske Komite for et Frit Irak.

Det er tre personer med vidt forskellig baggrund, men de rejser alle tre kravet om, at de danske tropper skal ud af Irak – og hjem NU. De mødes i Odense som oplægsholdere ved et

**Offentligt debatmøde
mod Irak-krigen**
Lørdag den 3. december
kl. 14 – 17
i Ungdomshuset
Nørregade 60, st. tv
5000 Odense C

Johan Kirkmand er far til Bjarke Kirkmand, den danske soldat, som blev dræbt den 1. oktober af en vejsidebombe nær Basra i det sydlige Irak, kun 21 år gammel.

Den tidligere højskoleforstander Johan Kirkmand er modstander af Irak-krigen og advarer mod den danske deltagelse. Han anklager regeringen for at føre krig uden FN-mandat og arbejder for, at de danske tropper trækkes hjem

inden jul.

- *Jeg er i Sønderjylland vokset op sammen med krigsdeltagere fra Første Verdenskrig og har ingen – absolut ingen – illusioner om krigens væsen og hvad den gør med menneske*, har Johan Kirkmand sagt i et interview. Han og hans kone har nu tilsluttet sig den retssag mod Anders Fogh og Co., som er anlagt mod ham for grundlovsbrud ved deltagelsen i Irak-krigen.

Aktivisten og DKU'eren **Lars Grenaa**, 25, kastede symbolsk rød maling på statsministeren den 18. marts 2003, netop som Anders Fogh ville meddele, at

Danmark skulle i krig. *"Du har blod på hænderne"*, råbte Lars.

Det blev den mest omtalte protestaktion i Danmark i forbindelse med Irak-krigens start, som havde fået millioner af mennesker på gaden verden over for at forhindre krigen.

Lars Grenaa og en medaktivist sad tre måneder i fængsel og blev idømt bøder og erstatninger på omkring 200.000 kr.

- *Det er Fogh og hans regering, der som medansvarlige for en ulovlig krig bør dømmes for krigsforbrydelser*, siger Lars.

- *Og først og fremmest skal de danske soldater hjem nu. Den stærke antikrigsbevægelse op til Irak-krigens start må genopbygges og sætte sig i bevægelse*

for at stoppe mareridtet i Irak.

Lars er i dag pædagogstuderende og medlem af bestyrelsen af PLS – Pædagogstuderendes Landssammenslutning.

Sammi Alaa er eksiliraker og deltog i den politiske opposition mod Saddam Hussein-styret. En stor del af hans familie bor i det besatte Irak. Han var også

modstander af den mangeårige sanktionspolitik og af den amerikanske krig fra 2003, som han ser som en krig for at røve den irakiske olie.

Han er formand for den danske Komite for et Frit Irak, der søger at give reel oplysning om den irakiske modstandskamp mod besættelsen. Den er blevet voldsomt angrebet af de danske krigspartier, ikke mindst Dansk Folkeparti, der har krævet komiteen forbudt.

- *Løsningen er en betingelsesløs tilbagetrækning af alle udenlandske tropper, der giver plads til, at modstandsbevægelsen og den irakiske befolkning selv kan afgøre landets fremtid. Det har vi både kapacitet og evner til*, siger Sammi Alaa.

De tre krigsmodstandere mødes altså i Odense den 3. december.

Debatmødet er arrangeret af **International Ungdomslejr mod fascisme og imperialism - IUL2006**.

Ungdomslejren finder sted den 28. juli-6. august 2006 på det tidligere Tidens Højskole i Nordsjælland. Der ventes deltagere fra omkring 25 lande fra alle kontinenter.

Hovedpine

led og andre smerter dæmpes ved medicin, som lægen udskriver i rigelige mængder, -
alt ligeså værdi og holdningsløst, - som det system pengegrisen prøver at undertvinge sig klodens befolkning, -
Når mængderne bliver tilstrækkelige store, -
- siger både krop og befolkning fra.

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Arbejds miljø anno 2005

Der er ingen ende på angrebene på arbejderklassens arbejdsforhold. Erhvervslivets og arbejdsgivernes savlende rygklappere forsømmer ingen muligheder for at forringe vilkårene for arbejdende og arbejdsløse. Allerede i august oversteg antallet af bygningsarbejdere dræbt på arbejdet antallet fra hele sidste år.

Forleden tippede en elevator med vinduer, og endnu to døde.

20 % af den arbejdende befolkning lider af stress. Det er vel at mærke dem, der er registreret. Langt flere har sygdommen i den form, der netop fører til arbejdsulykker: Når man har så travlt, at der ikke er tid til at 'være til stede'.

Socialrådgivere, sygeplejersker, plejepersonale, pædagoger og lærere giver i stadig større omfang op over for de arbejdskrav, der gør, at de ikke er i stand til at yde den medmenneskelige indsats, som er så nødvendig netop i disse fag.

Syge, handicappede, misbrugere, gamle, børn & unge, arbejdsløse, flygtninge og indvandrere – en meget stor del af befolkningen – mærker også resultaterne af de forringede vilkår på arbejdsmarkedet.

Efterhånden får jeg lyst til at kalde det slavemarkedet igen: Hvem tilbyder den billigste arbejdskraft? Det er den, der vælges. Hvis fangerne kan producere billigst, så får de opgaven, fængselsvæsnet og virksomheden deler i porten.

Claus Hjorth Frederiksen har for nylig fremlagt et forslag til ændring af arbejdsmiljøloven. Som det også er tilfældet med terrorlovgivningen, så er straf vejen frem for denne menneskefjendske regering. Straf til de rigtige vel at mærke, altså til medarbejderne. Anvend de arbejdsmetoder, der er anvist, og det sikkerhedsudstyr, der er indkøbt og givet instruks i, ellers vanker der straf – op til to års fængsel!

Arbejdsgiveren kan ifølge lovforslaget også stadig straffes med op til to års fængsel, men hans strafansvar begrænses nu til indkøb og instruks for sikkerhedsudstyr samt anvisning af arbejdsmetoder.

Virkeligheden er bare sådan, som vi har set det i utallige tilfælde,

- *at det er det billigste og ikke det mest hensigtsmæssige sikkerhedsudstyr, der indkøbes,*
- *at der ikke tid til at bruge sikkerhedsudstyret, hvis arbejdet skal nås inden for den fastsatte tidsramme,*
- *at de, der undlader at bruge den fornødne tid til sikkerhedsforanstaltninger, belønnes af ledelsen med de fede job,*
- *at virksomheden har 'overdraget' ansvaret for tilrettelæggelse og udførelse af arbejdet til de ansatte,*
- *at stress påvirker bedømmelsesev-*

nen, så tidsforbrug og planlægning fejlbedømmes.

I den slags tilfælde har arbejdsgiveren ikke længere noget ansvar.

I denne forbindelse skal det lige erindres, at sidste gang arbejdsmiljøloven blev strammet, blev også mulighederne for at vælge sikkerhedsrepræsentanter og for at tilkalde arbejdstilsynet kraftigt forringet. Dertil kommer, at også mulighederne for at nedlægge arbejdet på grund af *liv, ære og velfærd* efterhånden er grundigt undermineret – og i øvrigt gælder arbejdsmiljøloven slet ikke for alt det gråzone-arbejde, der kaldes jobtilbud og den slags.

Velkommen til nutiden. Ikke al udvikling går fremad for tiden. Husk at bruge den nødvendige tid til sikkerhedsforanstaltningerne. Når først lovforslaget er vedtaget – hvad der ikke er tegn på, at det ikke bliver – så er det ikke bare ulykken, men også straffen, der truer.

GBe

Folkebevægelsen mod EU holder landsmøde

I weekenden den 26.-27. november holder Danmarks organiserede, tværpoltiske EU-modstand landsmøde på Stengård Skole i Gladsaxe. Repræsentanter for Folkebevægelsen mod EUs mange komitéer i hele landet samles for bl.a. at diskutere det kommende års indsats.

- Som det fremgår af årsplanen, så handler det først og fremmest om at deltage offensivt i den landsdækkende debat om EU med vores egne visioner. Skal det siges kort, så er meldingen: "Nej til EU-stat – Verden har brug for et bedre Europa", udtaler Karina Rohr Sørensen, som er talsperson for Folkebevægelsen mod EU.

- Vi vil rejse alternativerne til EU-medlemskab i EUs tænkepause, hvor vi indgår i et historisk samarbejde med bl.a. ja-bevægelser om at udbrede Europa-debatten mest muligt i befolkningen. Vi har i mange år ønsket, at borgerne i langt højere grad blev inddraget, hørt og respekteret i den danske EU-debat.

Spørgsmålet om alternativer bliver også behandlet i en gratis opdateret udgave af pixi-bogen "EU's gode nabo – eller delstat i EU?" med underoverskriften "13 påstande og 13 svar om det at stå uden for EU", som Folkebevægelsen netop har udgivet op til landsmødet.

OKTOBER BOGBUTIK

København

Egilsgade 24, Kld.

2300 København S

35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Nyliberalisering for fuld skrue

EU har ambitioner. Da de dengang 15 EU-lande mødtes i Lissabon år 2000 besluttedes en *Agenda 2010*, der havde som målsætning at geare unionen til en konkurrence med den imperialistiske modstander USA. Slaget skulle og skal slås på flere fronter, hvoraf udbytningsgraden af den "hjemlige arbejdskraft" er og var et element. Monopolernes EU er kommet et godt stykke af vejen.

Monopolernes politik har fastslået, at *"kommissionen mener, at de kollektive aftaler i Sverige er en hindring for arbejdskraftens frie bevægelighed. Problemet handler om de svenske kollektive aftaler og den manglende lov om mindstelønninger i Sverige"*.

Sagen, som opstår af en arbejdskamp om udenlandske arbejdere, ansat langt under de svenske overenskomster, rammer også det højtbesungne "danske aftalesystem", som mange har ønsket var urørligt. Vi kan konstatere, at EU er i fuldt firspring med at undergrave det nordiske aftalesystem, som LO- & FTF-toppen stadig betragter som intakt.

Vi kan også fastslå, at EU har gennemført privatiseringer i et omfang, som de fleste for tyve år siden havde nægtet var muligt. I dag står diskussionen om, hvornår sundhedsvæsenet og uddannelsessystemet udliciteres/privatiseres. I det store billede har det ingen betydning, at rapporter viser, at det for brugere og ansatte, endstige offentlige økonomier er en fordel at bevare de offentlige ydelser på offentlige hænder. Samfundsmæssigt betragtet er det yderst skadeligt at privatisere – men der står stærkere kræfter bag med egne hensigter og økonomiske interesser, som kræver privatiseringen sat igennem.

Thatcher viste vejen. Minearbejdere med flere betalte prisen.

I mandags måtte Europas havnearbejdere igen træde i karakter. Op mod hundredtusind havnearbejdere var i aktion for godt to år siden, da EU-par-

EU er kommet et stykke af vejen, men fakta er også, at den er stødt på modstand: Arbejdere og ungdom tilbageviser havnedirektivet, Bolkesteindirektivet og frem for alt Unionsprojektet med dets forfatning og al råddenskab i dens kølvand.

Faglig kommentar

lamentets transportudvalg barslede med et havnedirektiv, der overlod lastning og lodsneg til underbetalte udenlandske søfolk.

Der blev igen demonstreret i Bruxelles' gader. For to år siden erklærede man, at direktivet ville blive gennemført trinvis over en femårig periode. De stræber efter målet.

Det er værd at bide mærke i havnedirektivet, da det er så identisk med et endnu mere kontroversielt direktiv, Bolkestein-direktivet, der under danske himmelstrøg omtales som *Service-direktivet*.

EU's konkurrenceevne skal styrkes. Derfor er der behov for et frit EU-marked for service og tjenesteydelser. Det er hovedargumentet for tilhængerne af EU-kommissionens omstridte forslag. Men reelt sidder de 15 "gamle" EU-lande allerede på over 25 pct. af handlen inden for service i verden. Dermed er EU den førende region og har en væsentlig større del af verdensmarkedet end USA, der i 2003 sad på 20,2 pct. af handlen med serviceydelser.

USA halter bagefter EU-landene i slaget om dette lukrative marked. Alligevel har USA ikke tanker om at indføre et så frit marked for tjenester og service, som EU arbejder på, og som i

næste uge tages op i EU-parlamentet.

Eksempelvis kan et firma i én stat i USA ikke underbyde arbejdskraften i en anden stat. Firmaet er tvunget pr. lov til at respektere den pågældende stats mindsteløn. EU forsøger her virkelig at udfordre den amerikanske udbytningsgrad af hjemlig arbejdskraft.

I vor egen politiske andedam har VK-regeringen netop afvist Socialdemokraterne i forbindelse med EU's krav om højere arbejdstid end 48 timer og har derved brudt en borgfred om EU-politikken. VK-regeringen valgte at tiltræde EU's krav med det smalleste flertal – etableret med dens støtteparti DF.

Det har imidlertid ikke fået Socialdemokraterne til at ændre holdning. Socialdemokraternes medlem af udvalget Henrik Dam Kristensen understreger, at han støtter et friere marked for service og tjenester. Han mener ikke, at EU skal slække på ambitionerne, blot fordi Europa i dag er førende inden for handlen med service og tjenester.

- *At vi øger vor andel af verdensmarkedet er blot et yderligere incitament til, at vi bør satse på et friere marked for service og tjenester i EU og styrke os yderligere. Konkurrence fremmer både vækst og beskæftigelse og gavner forbrugerne. Men vi skal blot samtidig sikre, at konkurrencen sker på fair vilkår uden social dumping*, siger eks-postbud Henrik Dam Kristensen.

Lad os lige genopfriske, at det hele handler om EU's *Agenda 2010*, som har til hensigt at tage livtag med den imperialistiske supermagt USA på sigt. Lad os også lige fastslå, at monopolernes EU stiler målrettet mod succes. Vi kan konstatere, at den er kommet et stykke af vejen, men fakta er også, at de er stødt på modstand: Arbejdere og ungdom har tilbagevist havnedirektivet, Bolkesteindirektivet og frem for alt Unionsprojektet med dets forfatning og al råddenskab i dens kølvand. *FJ*